Guillaume Apollinaire

Colecția romanului fără perdea

Isprăvile unui tînăr DON JUAN

virtual-project.eu

GUILLAUME APOLLINAIRE

Isprăvile unui tânăr Don Juan

Titlul original: *Les Exploits d'un jeune don Juan* – 1911

Editura Nobile

1992

Tipografia Sf. Gheorghe – județul Covasna

În românește: **Paul Lozeanu**
Coperta: ***Nathaniel Blaustein***
Colecția romanului fără perdea

Guillaume Apollinaire, cunoscut de noi mai mult ca poet, a atins apogeul carierei sale în 1903 prin publicarea «Alcovuri»-lor. Printre altele a fost interesat și a militat pentru literatura erotică. Vă prezentăm, în premieră, una dintre capodoperele lui aparținând acestui atât de controversat gen literar...

Locul? O reședință de vară, frumoasa clădire din secolul al XVII-lea poreclită «Castelul». Nenumărate camere, alcovuri, labirinturi de coridoare, eros și promiscuitate!

Personajele? O încântătoare mamă și cele doua fiice: Berthe și Elisabeth, o delicioasă mătușă plini de grație, cameriste și slujnice cu duiumul...

Erou!? Roger: frumos... și de o perspicacitate, de o vitalitate uluitoare. Atunci, între toate aceste femei și fete, începe să viseze, devoră din priviri, apoi atinge, mângâie... Se avântă. În sfârșit îndrăznește: și nici una nu-i rezistă. Toate par încântate...

Ah! ardoarea nu așteaptă numărul anilor!

Cuvânt lămuritor

Rândurile acestea – „predoslovia" în limba veche – vor să fie un soi de paravan, o grijulie și, în același timp, inevitabil fățarnică mediere între dumneata, „iubite cetitoriule", și ceea ce ispitit probabil deja, urmează să citești. Dar ce anume urmează să citești? Aceasta poate fi una din întrebări, dar răspunsul direct îl vei putea afla citind pur și simplu textul povestirii care urmează. Şi atunci este oare necesară această mediere? Ai dumneata, iubite cititorule, într-adevăr nevoie de o astfel de cruțare a susceptibilităților tale? – respectabile, mă grăbesc să adaug: ca orice susceptibilitate, în măsura în care este iritabilă și ridică probleme. Îți face domniei tale, cititorul, trebuință o menajare prevenitoare a prejudecăților ce, cu siguranță, le are oricine? Ele sunt cu atât mai legitime, bineînțeles, cu cât sunt mai adânc împlântate în zonele crepusculare și gelatinoase ale identității pe care credem fiecare că o întruchipăm. Dar poate că dumneata, dimpotrivă, de-abia aștepți, cu o înfrigurare secretă, să ți le provoci, să ți le cunoști mai îndeaproape și, cine știe, să te emancioezi... Cu atât mai mult cu cât, în cazul de față, venim în atingere cu tărâmul de nisipuri mișcătoare, gingaș prin definiție, infamant și inhibant totodată, al sexualității și erotismului, care pe deasupra mai îmbracă și aspecte ce pot părea extravagante, ca să nu zic „scandaloase"!...

Vreau să spun că cea de-a doua întrebare nu este deloc una inocentă. Vei putea consimți că ea indică, chiar dară aluziv, o problemă suficient de stânjenitoare pentru noi toți, care trăim într-o societate dominată încă de atâtea tabu-uri morale, intelectuale și, poate mai ales, verbale. Natura ei delicată și alunecoasă face ca răspunsul la prima întrebare – cel convenabil (din toate punctele de vedere implicate) – să se întrevadă doar prin „răcorirea" adusă de o reflecție, oricât de fugară, la cât de îndreptățită este nevoia de cocoloșire a obișnuințelor călduțe, inculcată de (auto)cenzura..., să-i zicem „morală", vis-à-vis de curiozitatea de a experimenta

teritorii inedite ale lecturii și ale vieții personale, deopotrivă. E de la sine înțeles că responsabilitatea efectivă a acestei reflecții e o chestiune absolut personală ce nu poate fi rezolvată prin delegație. *E treaba fiecăruia să se lămurească în ce raporturi se așează cu ceea ce i se întâmplă (în particular, cu ceea ce i se întâmplă să citească și, bineînțeles, să traducă – nici o problemă: nu există excepții). Soluția e în funcție de capacitatea fiecăruia de a-și introduce singur, în intimitatea libertății sale necenzurate și inviolabile, medierile de care este nevoie între el însuși și gesturile, gândurile, fantasmele și pornirile sale: cu un cuvânt, experiența sa, – care, de altfel, tot pe el îl reprezintă. Asta înseamnă pur și simplu a „îndepărta” lucrurile la o distanță convenabilă, pentru ca să nu-ți vină „în cap”, dar să rămâi totuși, cu plăcerea lor.*

Cel care e în stare să se răcorească mai ușor, să-și clarifice, adică, experiența, iese primul în câștig din acest joc suficient de picant ca să ne ispitească, fie și pe furiș, pe toți. Căci, evident, totul se comportă, și aici, ca într-o veșnică parafrază ce ar confirma fără greș una din legile lui Murphy – cea care afirmă că „o concluzie marchează întotdeauna *momentul în care ai obosit să gândești”.*

Desigur, povestirea care urmează nu este una care să poată fi lăsată la îndemâna copiilor noștri, care abia și-au început lecturile literare școlare. Dar dacă, după toate aceste sugestii prevenitoare și cu toate numeroasele portițe de scăpare (cu fața curată, normal) – pe care nu mă îndoiesc că ingeniozitatea ta naturală, „toi, hypocrite lecteur, mon semblable, mon frère*”*[1]*, le va găsi –, te vei simți în continuare încolțit de sentimente amestecate; dacă la o introspecție mai adâncită vei mai găsi resurse să-ți reproșezi, alterându-ți-le, deliciile lecturii, nici atunci n-ar fi cazul să-ți pierzi buna dispoziție. Există o soluție care poate aranja lucrurile cum nu se poate mai bine, fiindcă merge la rădăcina lucrurilor, iar divulgarea ei nu costă nimic, ...peste prețul de cumpărare al acestei cărticele.*

Deci, fiecare trebuie să mediteze pentru sine și cum își așterne, așa doarme. Însă mai niciodată insul nu reflectează singur, de capul lui (iată una din justificările acestei prefațe), ci împreună cu ceilalți; iar de prea

multe ori, alții, grămadă, judecă de-a valma și cu toptanul, pentru el: școala pe care o face, prietenii, șefii de tot felul, pe care i se întâmplă să-i aibe, categoria ori grupul social din care face parte, din fragedă pruncie – părinții, familia. Apoi, ziarul pe care îl citește, televizorul... Ca să nu mai pomenim de altele, mai simandicoase, cum ar fi: „societatea", „statul", „poporul" etc. Există, într-adevăr, mediatori mai puternici decât individul care, dacă nu bagă bine de seamă, îl iau pe sus, și îl poartă la vale. Remarcabilă, pentru că e imperceptibilă, ca aerul pe care-l respirăm, este limba pe care o vorbim între noi – cu toții și fiecare. Ea ne cuprinde legându-ne pe toți și nu e cuprinsă deplin de nimeni. Cuvintele prin care vorbim au o proprietate misterioasă în raport cu lucrurile și faptele pe care le denumesc, Câteodată, tocite până la sațietate de o folosire nesăbuită, ele parcă se coagulează în formule golite de înțeles ce întunecă lucrurile la care ar trebui să trimită. Se reduc doar la trupul lor sonor, îmbâcsit și opac ca un geam murdar. Situațiile de felul acesta sunt ușor de recunoscut și nu merită stăruit; ele se întind de la vorbăria propagandei politice până la inconștientele automatisme verbale și micile minciuni zilnice. Alteori însă, există situații năstrușnice, când cuvintele ca atare devin străvezii, invizibile, ca și inexistente. Semnificația lor, lipită până la indistincție de lucrurile și actele pe care le numesc, pare că este realitatea lor însăși, în deplina ei consistență și pregnanță; *ele devin însăși acea „realitate", pe care, de fapt, doar o evocă, o sugerează, îi creează iluzia vie. Se poate întâmpla așa, cu atât mai mult, atunci când e vorba, de pildă, de cuvinte cenzurate, interzise și arestate de poliție, – amintește-ți, bunule cititor, ce voluptate clandestină iți procurau cândva bancurile politice. Ori, și acesta e cazul de față, când în cauză sunt cuvintele „nerușinate", pe față proscrise printr-o tacită conspirație anonimă din spațiul folosirii publice; dar, ce ciudat, nu-i așa, ele sunt cunoscute precis de toată lumea și acceptate în fapt pe ușa din dos, dovadă că răbufnesc ca „buruieni" la suprafața vorbirii – nu întâmplător, în înjurături și măscării; și ce cărnoase, ca lucrurile însele, devin atunci bietele cuvinte!... Așadar, „iubite cetitoriule", înainte de orice capcană pentru*

puritatea conștiinței tale binecrescute și cuviincioase sau de orice risc pentru igiena vieții tale mentale, ceea ce ți se propune este o simplă excursie printr-o anumită zonă de pe harta cuvintelor limbii române. Doar o aventură lingvistică (și literară). Că această zonă a fost marcată tipografic până acum ca o „pată albă”, nu e din vina respectivelor cuvinte. Ele oricum există și dacă persistă în aceasta, e foarte probabil că nu o fac degeaba. Şi parcă arată altfel, totuși, în pagina tipărită, decât scrise și citite pe pereții closetelor publice.

În altă ordine de idei, o nedumerire ar putea subzista totuși, în mintea celor ce știu că Guillaume Apollinaire (1880–1918) – *autorul ALCOVURl-lor* (1913), *despre care s-a spus că „marchează o cotitură în istoria poeziei franceze”, și al CALIGRAME-lor* (1918); *acele poeme în formă de oglindă, inimă ori cravată, fântână arteziană ori ploaie) –, este un „clasic” al modernismului literar și un nume de primă mărime în lirica franceză și universală. Personalitate complexă și derutantă, el a dat mult de furcă criticii literare, care a izbutit mai rar să-i dea o caracterizare globală. Sincer vagabond al sufletului, el a făurit, în forme aparent simple, adevărate „miracole de ingenuitate”, după expresia lui Gide. Solicitat de cele mai diverse aventuri poetice, Apollinaire este, de exemplu, unul din precursorii suprarealismului (el este, înainte de André Breton, însuși inventatorul termenului). Într-unul din poemele profetice ale CALIGRAME-lor (COLINELE), poezia viitorului este întrezărită ca o poezie a adâncurilor conștiinței, de unde universurile nebănuite țâșnesc la suprafață. Dar sub un alt unghi al lecturii iese la iveală și celălalt Apollinaire, umoristul, ironicul și mistificatorul. Aceste elemente sunt însă, inseparabile de lirismul poetului, de universul fanteziei sale. Să nu uităm că el e și autorul MAMELELE LUI TIRESIAS. Spiritul de mistificare este pentru el o nevoie organică de autoapărare împotriva searbedei realității cotidiene, de provocare a unor resurse sufletești susceptibile să formeze o nouă ordine, un alt fel de a se arăta realității. Pe undeva, într-un astfel de context trebuie, probabil, plasată și preocuparea, discretă, dar netăgăduită în corespondența poetului, pentru literatura erotică. În cercul cunoscătorilor operei sale este deja un fapt*

stabilit că „...opera clandestină a lui Apollinaire cuprinde, în afara prezentei cărți, cele ONZE MILLE VERGES[2] *și două sau trei nuvele încă inedite, printre care LA NÉGRESSE AMOUREUSE*[3] *câteva poeme libere, semnate cu diferite nume: Germain Amplecas, Abatele de Thélème etc., și versurile din CORTEGE PRIAPIQUE*[4]*, publicate către sfârșitul lui* 1925", *după cum aflăm dintr-o notiță (redactată de Pascal Pia, unul din exegeții autorizați) ce însoțește o ediție luxoasă, de mic tiraj, din* 1926, *semnată în clar cu numele poetului, a ISPRĂVILOR TÂNĂRULUI DON JUAN.*

Paul LOZEANU

I

Revenind zilele verii, mama se întorsese la țară, la o proprietate ce ne aparținea de puțină vreme.

Tatăl meu rămăsese în oraș ca să-și vadă de treburi. Regreta că, la insistențele mamei, cumpărase această proprietate.

— Tu ai dorit această casă la țară, spunea el, du-te dacă vrei, dar nu mă sili să merg și eu. Poți să fii sigură, de altfel, draga mea Anna, că o voi revinde de îndată ce se va ivi ocazia.

— Dar dragă, spunea mama, nu poți să-ți închipui cât bine le va face copiilor aerul de la țară...

— Ta, ta, ta, a replicat tatăl meu, uitându-se în agendă și luându-și pălăria, ți-am îngăduit această fantezie, dar am făcut o greșeală.

Mama plecase deci la țară, cum spusese, vrând să se bucure cât mai curând și mai pe deplin cu putință de această plăcere ocazională.

Era însoțită de o soră mai tânără decât ea și încă nemăritată, de o cameristă, de mine, unicul ei fiu, și, în sfârșit, de una din surorile mele, mai vârstnică decât mine cu un an.

Sosirăm bine dispuși la casa de la țară, pe care oamenii de prin partea locului o botezaseră Castelul.

Castelul era o veche așezare de fermieri bogați. Data, fără îndoială, din secolul al XVII-lea. Înăuntru era mult loc, însă dispunerea încăperilor era atât de neobișnuită încât până la urmă era mai degrabă incomod să locuiești în această casă din pricina du-te-vino-urilor inutile prilejuite de dezordinea arhitecturală. Camerele nu erau situate ca în casele obișnuite, ci erau despărțite de o grămadă de culoare întunecoase, de coridoare întortocheate, de scări în spirală. Într-un cuvânt, era un adevărat labirint și ar fi trebuit mai multe zile de recunoaștere în această casă pentru a dobândi o imagine exactă a dispunerii apartamentelor.

Acareturile, unde se aflau ferma cu staulele și grajdurile de cai, erau despărțite de Castel printr-o curte. Aceste clădiri erau legate printr-o capelă în care se putea

la fel de bine intra din curte ca și din Castel sau dinspre anexe.

Capela era într-o stare bună. Odinioară slujea aici un cleric care locuia la Castel și avea, de asemenea, în grijă sufletele locuitorilor micului cătun risipit împrejurul locuinței noastre.

De la moartea ultimului capelan, acesta nu fusese însă înlocuit. Doar duminicile și în fiecare zi de sărbătoare, uneori și în timpul săptămânii, pentru a primi spovedaniile, venea un capucin de la mănăstirea din apropiere ca să oficieze în capelă slujbele indispensabile mântuirii bunilor țărani.

Când acest călugăr venea, rămânea întotdeauna la cină și i se pregătise o cameră, aproape de capelă, pentru cazul în care ar fi dorit sau ar fi fost nevoit să doarmă acolo.

Mama, mătușa și camerista Kate erau ocupate cu despachetatul, fiind ajutate la această treabă de către administrator, un argat de la fermă și o servitoare.

Cum recolta era deja strânsă, aproape toată, soră-mea și cu mine aveam voie să umblăm peste tot.

Străbăteam Castelul prin toate cotloanele, din pivnițe, până la acoperișuri. Ne jucam de-a v-ați ascunselea în jurul coloanelor, ori vreunul din noi, adăpostit sub câte o scară, aștepta trecerea celuilalt pentru a ieși brusc țipând ca să-l sperie.

Scara de lemn care ducea în pod era foarte povârnită. Odată, coborâsem înaintea Berthei și mă ascunsesem între două coșuri de sobă, unde era foarte întunecos, scara fiind luminată de o lucarnă care dădea pe acoperiș. Când ea apăru, coborând precaută, mă avântai imitând sonor lătratul câinelui. Berthe, care nu știa că sunt acolo, se împletici din cauza sperieturii și, împiedicându-se la pasul următor, căzu astfel încât capul îi ajunse la piciorul scării, pulpele aflându-i-se încă pe trepte.

Natural, rochia îi era întoarsă și îi acoperea fața, lăsându-i picioarele descoperite.

Când m-am apropiat hlizindu-mă, văzui că și cămașa îi urmase rochia până mai sus de buric.

Berthe nu-și luase pantalonași fiindcă – așa cum mi-a mărturisit mai târziu – ai săi erau murdari și încă nu fusese timp ca lenjeria să fie despachetată. Așa s-a

întâmplat că am văzut-o pe soră-mea într-o goliciune impudică pentru întâia oară.

De fapt, o mai văzusem goală, fiindcă adesea ni se făcuse baie împreună în anii trecuți. Dar nu-i văzusem trupul decât din spate sau cel mult dintr-o parte, căci mama, la fel ca și mătușa, ne așezau în așa fel încât fiecare să avem în față, când eram spălați, doar micul fund de copil al celuilalt. Cele două doamne vegheau să nu arunc nici o privire interzisă și când ni se dădeau cămășuțele, ni se spunea să ne punem cu grijă cele două mâini în față.

Astfel, Kate fusese odată foarte mustrată fiindcă uitase să-i spună Berthei să-și pună mâna, într-o zi când a trebuit să-i facă baie în locul mătușii; eu însumi nu trebuia în nici un fel să fiu atins de Kate.

Întotdeauna mă îmbăiau doar mama sau mătușa. Atunci când eram în cada mare mi se spunea: „Roger, poți acum să-ți iei mâinile”. Și, cum vă închipuiți, întotdeauna una dintre ele mă săpunea și mă spăla.

Mama, care era de principiul după care copiii trebuie să fie tratați drept copii cât mai mult timp cu putință, încercase să continuie această regulă.

Pe vremea aceea aveam treisprezece ani, iar soră-mea, Berthe, patrusprezece. Nu știam nimic despre amor, nici chiar despre diferența dintre sexe.

Însă atunci când mă simțeam gol pușcă în fața femeilor, când simțeam finele mâini femeiești plimbându-se încoace și încolo pe trupul meu, aceasta avea asupra mea un efect ciudat.

Îmi amintesc foarte bine că atunci când mătușa Marguerite îmi spăla și ștergea părțile sexuale, încercam o senzație nedeterminată, bizară, însă extrem de agreabilă. Observam că puța mi se făcea dintr-o dată tare ca de fier și că, în loc să atârne ca mai înainte, ea își ridica vârful. Instinctiv mă apropiam de mătușa și împingeam înainte pântecul cât puteam.

Odată, când se întâmplase așa, mătușa Marguerite roși brusc și această roșață îi făcu și mai plăcut chipul grațios. Ea sesiză micul meu membru sumețit și, făcându-se că nu văzuse nimic, făcu un semn mamei, care-și îmbăia picioarele alături de noi. Kate era în momentul acela ocupată cu Berthe, dar și ea deveni imediat atentă. Remarcasem, de altminteri, că prefera să

se ocupe de mine decât de soră-mea și că nu pierdea prilejul s-o ajute la această treabă pe mama sau pe mătușa. Acum și ea voia să vadă ce se întâmplă.

Întoarse capul și mă privi fără nici o sfială, în timp ce mama și mătușa schimbau priviri semnificative.

Mama era în jupon și îl suflecase până deasupra genunchilor ca să-și taie mai în voie unghiile. Puteam să-i văd picioarele delicioase, cărnoase, frumoasele-i pulpe nervoase și genunchii albi și rotunzi. Privirea aceasta aruncată spre picioarele mamei avu tot atâta efect asupra virilității mele cât atingerile mătușii. Mama înțelese probabil cât de curând, căci roși și-și coborî juponul. Doamnele zâmbiră, iar Kate pufni în râs, dar fu oprită de o privire severă a mamei și a mătușii. Ea îngăimă atunci ca să se scuze:

— Și Berthe râde întotdeauna când ajung cu buretele cald la locul acela.

Însă mama îi porunci aspru să tacă.

În aceeași clipă ușa băii se deschise și intră sora mea mai mare, Elisabeth. Avea cincisprezece ani și era la liceu.

Cu toate că mătușa aruncase repede o cămașă asupra goliciunii mele, Elisabeth avu totuși timp să mă vadă, iar asta mă stingheri teribil. Căci dacă nu-mi era deloc rușine în fața Berthei, nu voiam cu toate astea să fiu văzut gol de Elisabeth, care de patru ani nu mai făcea baie cu noi, ci se îmbăia, fie cu doamnele, fie cu Kate.

Mă năpădea un fel de furie fiindcă toate persoanele feminine din casă aveau dreptul să intre în baie tocmai când eram acolo, pe când eu nu aveam acest drept. Și găseam absolut abuziv că mi se interzisese intrarea, chiar și când se îmbăia doar soră mea, Elisabeth, căci nu vedeam pentru ce, cu toate aerele ei de domnișoară, să fie tratată altfel decât noi.

Chiar și Berthe era scoasă din fire de pretențiile nedrepte ale Elisabethei, care refuzase într-o zi să rămână goală în fața surorii sale mai mici, dar nu ezitase s-o facă atunci când mama și mătușa se încuiaseră cu ea în baie.

Noi nu puteam înțelege acest fel de a se purta, care ținea la Elisabeth de apariția pubertății. Șoldurile i se rotunjiseră, țâțele începeau să se împlinească și primii

perișori îi apăruseră sub pântece, cum am aflat mai târziu.

În acea zi, Berthe doar o auzise pe mama spunându-i mătușii când părăseau odaia de baie:

— Elisabethei i-a venit de foarte devreme.

— Da, mie abia cu doi ani mai târziu.

— Va trebui de-acum să doarmă singură în cameră.

— Am putea s-o împărțim pe a mea, răspunsese mătușa.

Berthe îmi povestise toate astea și, bineînțeles, înțelegea tot atât de puțin ca mine.

De data aceea deci, când intrând soră-mea, Elisabeth, mă văzuse gol, cu bețigașul înălțat ca un cocoșel înfuriat, am băgat de seamă că privirea i se îndreptase spre acest loc neobișnuit pentru ea și că n-a putut să-și ascundă un gest de profundă uimire, însă nu și-a mutat privirea. Dimpotrivă.

Când mama o întrebă, dintr-o dată, dacă voia și ea să facă baie, o roșeață mare îi năpădi fața și răspunse bâlbâindu-se:

— Da, mamă!

— Roger și Berthe au terminat, îi răspunse mama, poți să te dezbraci.

Elisabeth ascultă fără să crâcnească și se dezbrăcă până la cămașă. Am văzut doar că era mai dezvoltată decât Berthe. Însă asta a fost tot, căci a trebuit să părăsesc baia.

Din acea zi n-am mai fost îmbăiat împreună cu Berthe. Mătușa Marguerite sau mama erau încă de față, fiindcă mama ar fi fost prea îngrijorată să mă lase să fac baie singur, după ce citise că un copil se înecase odată într-o cadă. Însă doamnele nu-mi mai atingeau puța și nici coițele deși mă spălau încă pe tot restul trupului. Cu toate astea, mi se întâmpla încă să mi se scoale în fața mamei sau a mătușii Marguerite. Ele își dădeau seama, cu toate că mama întorcea capul ridicându-mă din cadă și punându-mi cămașa, iar mătușa Marguerite cobora privirea în pământ.

Mătușa Marguerite avea cu zece ani mai puțin decât mama și număra, prin urmare, douăzeci și șase de ani; cum trăise însă într-o seninătate sufletească deplină, era foarte bine păstrată și părea o tânără fată. Goliciunea mea părea s-o impresioneze, căci de fiecare dată când

Mătușa roși brusc. De fapt, o făcuse într-adevăr, însă doar o clipă. Se întâmplase într-o zi când nu aveam chef să fac baie. Apa din cadă era prea rece și m-am refugiat în camera mea. Mătușa venise aici după mine și, cum eram singuri, mă mângâiase și pe urmă luase bețișorul în gură, unde buzele ei îl strânseseră o clipă. Asta mi-a făcut multă plăcere și apoi m-am liniștit.

Pe de altă parte, într-o împrejurare asemănătoare, mama făcuse la fel și cunosc multe exemple de acest fel. Femeile care îmbăiază băieteii o fac adesea. Asta le provoacă același efect ca atunci când noi, bărbații, vedem sau atingem mica deschizătură a unei fetițe, însă femeile știu să-și mlădieze mai bine plăcerile.

Am avut în primii mei ani de viață o bătrână bonă care, atunci când nu puteam dormi, îmi gâdila puța și coaiele sau chiar mi-o sugea ușor. Am chiar amintirea încețoșată a unei zile în care ea mă pusese pe pântecele ei dezvelit și mă lăsase mult timp deasupra. Dar cum asta s-a întâmplat într-o perioadă foarte îndepărtată, nu îmi aduc aminte decât vag.

Îndată ce mătușă-mea își veni în fire, îmi spuse furioasă:

— Asta n-a fost decât o glumă, Roger, și tu nu erai decât un băiețel. Dar văd că de-acum nu se mai poate glumi cu tine, te-ai făcut bărbat.

Şi aruncă o nouă privire podoabei mele rigide.

— Ești chiar un derbedeu nerușinat, nu te mai iubesc.

Şi în același timp dădu o pălmuță membrului meu.

Apoi vru să plece, însă am reținut-o, spunând:

— Iartă-mă, mătușico, nu voi spune nimănui nimic, chiar dacă urci în cadă.

— Pot s-o fac, spuse ea zâmbind.

Își scoase picioarele, care erau goale, din papucii roșii, își ridică rochia de casă până deasupra genunchilor și urcă în cadă, în apa care-i ajungea până în susul pulpelor.

— Acum ți-am făcut voia, Roger, îmbracă-te frumos și fi ascultător, dacă nu, nu te voi mai privi niciodată.

O spunea atât de ferm încât mi-am dat seama că era serioasă. Nu îmi mai era sculată. Mi-am luat cămașa și m-am îmbrăcat, în timp ce mătușa Marguerite făcea o

baie de picioare. De altfel, ca să nu-i mai cer ceva, îmi spuse că se simțea indispusă și că nu mai făcea baie.

Când am fost îmbrăcat, ea ieși din cadă să se șteargă. Prosopul era jilav de la trupul meu, am îngenuncheat și am șters frumoasele picioare ale mătușii mele. Ea mă lăsă s-o fac, fără să protesteze. Când am trecut cu prosopul printre degete ea râse, iar când îi atinsei talpa picioarelor, gâdilind-o, îi reveni complet buna dispoziție și încuviință să-i șterg și pulpele.

Când ajunsei la genunchi însă, îmi indică chiar ea, că nu aveam voie să merg mai sus. Am ascultat, deși de mult ardeam să știu ce poartă femeile sub fuste atât de prețios, încât se cred obligate să o ascundă atât de grijuliu.

Mătușa și cu mine eram din nou prieteni, dar de atunci a trebuit să fac baie singur.

Mama trebuie să fi aflat aceste lucruri de la mătușa, însă nu m-a lăsat să-mi dau seama de nimic.

Să lăsăm acum aceste lucruri, care erau necesare doar pentru înțelegerea a ceea ce va urma.

Trebuie să ne întoarcem puțin în urmă și să reluăm firul povestirii noastre.

II

Soră-mea căzuse deci, la piciorul scării, cu fustele în sus, și nu se ridică nici chiar atunci când mă văzu aproape.

Era ca trăznită de cădere și de frică. Eu am crezut că voia doar să mă sperie, iar curiozitatea birui în mine mila.

Privirile mele nu se puteau dezlipi de goliciunea ei. Vedeam, în locul în care marginea de jos a pântecelui îi întâlnea coapsele, o ridicătură ciudată, o moviliță grasă, în formă de triunghi, pe care se zăreau câțiva peri blonzi. Aproape de locul în care se întâlneau coapsele, movilița era împărțită în două printr-o despicătură mare de aproape trei centimetri, cu două margini cărnoase de-o parte și de alta a deschizăturii. Am văzut unde sfârșea această crăpătură atunci când soră-mea încercă să se ridice.

Probabil că nu avea idee de goliciunea ei, căci altfel și-ar fi aranjat mai întâi veștmintele. Însă, dintr-odată, ea desfăcu coapsele, adunându-și picioarele sub ele. Atunci văzui cum cele două buze, al căror capăt îl zărisem când avea coapsele strânse, se continuau pentru a se reîntâlni aproape de fundul ei.

În timpul mișcării ei rapide, crăpătura care, la vremea aceea, putea fi lungă de șapte sau opt centimetri, i se întredeschise; am putut vedea în clipa aceea, carnea roșie de dinăuntru, restul trupului său având o culoare lăptoasă. În afară, totuși, de locul dintre coapse, care în jurul buzelor era roz. Însă această ușoară roșeală era, fără îndoială, din cauza sudorii sau de la pipi.

Între capătul respectiv, a cărui formă era destul de asemănătoare cu striul unei piersici, și fundul ei era o distanță de câteva degete. Acolo se găsea mugurașul Berthei, care îmi apăru când soră-mea, răsucindu-se, întinse fundul spre mine. Gaura nu era mai mare decât vârful degetului meu mic și avea o culoare mai închisă. Între buci, pielea era ușor înroșită de la nădușeala pricinuită de căldura acestei zile.

Curiozitatea mea fusese atât de vie încât nu mă gândisem că soră-mea trebuie să se fi lovit rău căzând, însă mi-am dat seama în sfârșit și i-am sărit în ajutor. Toată scena, la drept vorbind, nu durase un minut. O ajutai pe Berthe să se ridice. Se clătina și se plângea de dureri de cap.

Era destulă apă rece în fântâna din curte, însă am fi fost văzuți, inevitabil ni s-ar fi cerut să spunem ce s-a întâmplat, și, până la urmă, hoinăreala noastră prin castel ar fi fost interzisă. Am propus să mergem până la micul heleșteu, pe care-l descoperisem de la înălțimea acoperișului, în fundul grădinii. Sosiți acolo, găsirăm, aproape ascunse de o vegetație deasă, niște stânci artificiale din care țâșnea un izvor care se vărsa în heleșteu.

Berthe se așezase pe o bancă de piatră și din batistele noastre i-am făcut comprese. Era un pic încălzită și gâfâia. Dar mai era încă timp până la amiază și, după o jumătate de ceas, își venise în fire, cu toate că-i rămăsese un cucui serios în creștet. Din fericire, nu se vedea, căci era ascuns de plete.

În timpul acesta îmi rânduisem în minte tot ce văzusem și întârziam în delicii asupra amintirii acestor noi lucruri.

Însă nu știam cum trebuie să acționez cu Berthe în privința aceasta.

În sfârșit, am hotărât ce voi face. Observasem când priveam goliciunea soră-mi, că acolo unde i se sfârșea, sub cur, se găsea o aluniță.

Eu aveam una asemănătoare în același loc, în spatele coaielor.

Mama și mătușa o priviseră, râzând, într-o zi și nu înțelesesem de ce; mai târziu o zărisem privindu-mi dosul în oglindă.

Când împărtășii acestea Berthei, ea roși tare și păru foarte uimită. Se făcu mai întâi că nu înțelegea, însă când i-am descris poziția, când m-am așezat pe jos, cu picioarele desfăcute, ca să-i arăt cum o văzusem, ea vădi o rușine nemăsurată.

Mă asigurasem că în grădină nu exista nimeni altcineva în afară de noi. Vegetația înaltă ne ascundea de orice privire din depărtare, pe când noi puteam observa apropierea oricărui străin.

Mi-am desfăcut bretelele, lăsai în jos pantalonul ușor, de vară, și m-am așezat în fund chiar în fața soră-mi.

— Oh, Doamne! Roger, dacă te-ar vedea cineva, spuse ea cu o jumătate de gură, fără a-și întoarce totuși, privirea.

— Nimeni nu e prinprejur, Berthe, i-am răspuns pe același ton.

Apoi m-am ridicat, m-am pus în fața ei, mi-am ridicat cămașa și i-am spus: „De vreme ce te-am văzut în întregime, poți să mă vezi și tu la fel.”

Curiozitatea Berthei se trezise și mă privi fără nici un fel de sfială. Aceste priviri începură să-și facă efectul asupra mea, membrul mi se întări, se ridică încet și balansa cu importanță, dezvelindu-și glandul.

— Vezi, Berthe, prin găurica asta din vârf fac pipi, dar acuma nu pot, deși aș avea chef.

— Şi mie îmi vine, mă scapă..., spuse ușor Berthe, dar mi-e rușine, nu trebuie să mă vezi, Roger!

— Haide, Berthe, nu fi rea, dacă te ții prea mult timp bășica crapă și mori. Așa ne spunea bătrâna noastră

doică.

Berthe se ridică, privi în toate părțile, apoi se ghemui aproape de bancă și începu să facă pipi. M-am aplecat repede, ca să nu scap nimic, și văzui în partea de sus a despicăturii ei un jet subțire și lat ce cădea oblic pe pământ.

— Dar nu, Roger!, strigă ea pe un ton plângăreț, asta nu se face!

Încetă să se pișe și se ridică.

— Dar Berthe, nimeni nu ne vede, fi așa de drăguță, îi răspunsei.

Am zâmbit și adăugai:

— Uită-te la mine, eu nu mă feresc de tine.

Începui să mă piș, însă sacadat, fiindcă membrul îmi era încă rigid. Berthe izbucni în râs. Am profitat de buna ei dispoziție, i-am ridicat rapid juponul și cămașa, am ghemuit-o cu forța și am silit-o să se pișe.

Nu mai opuse rezistență, își depărtă picioarele și se aplecă puțin. Văzui jetul care cădea pe pământ stropind. La urmă deveni mai slab. La sfârșit îmi păru că soră-mea se sforța, despicătura i se deschise în partea de sus și se văzu carnea roșie. Asta n-a durat decât câteva secunde, jetul se termină și mai picurară doar câțiva stropi.

Atunci i-am apucat cu cele două mâini buzele de jos înflorite și le-am depărtat. Asta păru să-i facă multă plăcere, căci altfel nu și-ar fi ținut cămașa în sus cu atâta îngăduință.

La urmă, am descoperit că despicătura ei, ce semăna cu o scoică întredeschisă, conținea încă două buze, însă mai mici decât cele de dinafară.

Acestea aveau o culoare frumoasă, roșie și erau închise. Deasupra se vedea găurica pe care se pișase. Se zărea și o bucățică de carne de mărimea unei bobițe de mazăre, Am atins-o și am găsit-o foarte întărită.

Aceste atingeri păreau să-i placă soră-mi căci rămânea liniștită, împingând doar puțin pântecele înainte.

Deveni foarte excitată și își mai ridică încă cămașa până deasupra buricului. Atunci i-am explorat pântecele. Am trecut cu mâinile peste tot. I-am gâdilat buricul și am atins-o împrejurul lui cu limba. Apoi m-am depărtat puțin să văd mai bine.

Doar atunci am zărit delicioșii peri ce îi împodobeau turtița grasă și triunghiulară.

De fapt, avea puțini, erau scurți și de o culoare atât de deschisă încât trebuia să vii, într-adevăr, foarte aproape ca să-i vezi.

Eu nu aveam mai mulți însă erau mai închiși la culoare.

I-am răsucit puțin pe deget și mi-am arătat uimirea față de diferența de culoare între flocii noștri.

Berthe îmi răspunse:

— Întotdeauna e așa!

— De unde știi?

— Kate mi-a spus când eram singure în baie. De altfel, voi avea și eu curând problemele mele.

— Ce înseamnă asta?

— Păsărica lasă sânge în fiecare lună, timp de câteva zile. Lui Kate i-au crescut perii și i-au început problemele la aceeași vârstă ca a mea.

— Are și ea păr ca și tine?

— Oh, nu!, spuse Berthe cu un aer de superioritate și lăsându-și în jos hainele, adaugă: Kate are peri roșcați, iar eu îi am blonzi. Ea își dă cu ulei pe părul de pe cap ca să pară mai închis. De altfel, ea are atâta păr încât nu i se poate vedea chestia decât dacă își depărtează bine picioarele.

În timp ce Berthe povestea toate astea, membrul meu își pierduse rigiditatea. Berthe observă și spuse:

— Vezi, chestia ta s-a făcut din nou mică de tot. Kate mi-a explicat asta, într-o zi când o întrebasem de ce a râs în baie. Ea mi-a povestit că membrul tău, Roger, se înălțase ca acela al unui bărbat. Părea că e, de altfel, destul de mare, zicea. Dacă ar fi fost un bărbat, – a adăugat ea –, l-aș fi lăsat să mi-o facă; ai grijă, Berthe, să nu ți-o facă!

— Ce vrea să însemne asta: s-o facă?, am întrebat.

— Ei, bine!, când și-o freacă fiecare de a celuilalt. Kate mi-a făcut-o deja și a trebuit să i-o fac și eu ei. Ea mi-a provocat mai multă plăcere decât tine mai înainte. Își umezește întotdeauna degetul. A trebuit să-i bag degetul mare, fiindcă se părea că e degetul care intră cel mai adânc. Atunci l-am mișcat repede înainte și înapoi, și asta i-a făcut plăcere. Mi-a făcut-o și ea, și asta mi-a plăcut și mie, însă prima oară când i-am făcut-o eu, m-a

speriat tare. A început să suspine, să respire greu, a început să strige, zvârcolindu-se așa de tare încât am încetat, crezând că-i era rău: „Nu te opri, Berthe”, mi-a spus ea și s-a zvârcolit strigând: „Berthe, Berthe, vine, oh! oh! oh!...”

Apoi a recăzut în pat ca leșinată. Când mi-am scos degetul din crăpătura ei, era plin de lipici. Ea mi l-a spălat și mi-a promis să-mi facă astfel ca să-mi vină și mie tot așa, atunci când voi fi mai mare și voi avea păr sub burtică.

O sumedenie de gânduri îmi străbăteau mintea, aveam atâtea lucruri de făcut, cu cât îmi rămăseseră încă multe de înțeles...

Cine știe, de altfel, ce s-ar fi petrecut dacă n-ar fi bătut clopotul pentru a anunța amiaza. Am privit repede toate comorile Berthei, le-am arătat pe ale mele. Apoi ne-am reașezat în ordine hainele. După aceea ne îmbrățișarăm, promițându-ne, pe onoarea noastră, să nu dezvăluim nimic din ceea ce se întâmplase între noi. Am dat să plecăm, când o rumoare ne reținu.

III

Clopotul care tocmai bătuse, ne-am dat seama atunci, nu era pentru noi, ci vestea prânzul slugilor. Nu eram deci, grăbiți să ne îndepărtăm, de vreme ce eram îmbrăcați, iar oamenii care se apropiaseră nu puteau să știe nimic despre ceea ce tocmai făcusem.

Auzeam zarvă nu departe de noi, în afara grădinii. Văzurăm curând că vocile aparțineau unor slujnice, care aveau de lucru pe câmpul ce se afla în spatele grădinii. Dar puteam să le urmărim fiindcă prânzul servitorilor nu începea decât un sfert de ceas după bătaia clopotului.

Cum plouase în ajun, pământul câmpului arat se lipea de picioarele slujnicelor, care umblau desculțe și ale căror fuste – la drept vorbind, nu păreau să aibă pe trup decât una singură, fiecare –, erau foarte scurte și nu coborau mai jos de genunchi. Nu picau de frumoase, însă erau totuși țărănci bine clădite, arse de soare și de o vârstă variind între douăzeci și treizeci de ani.

Când femeile au ajuns la heleșteu, se așezară pe iarba de pe mal și își bălăciră picioarele în apă.

Clătindu-şi picioarele, flecăreau care mai de care.

Erau în fața noastră și la o distanță de abia zece pași, așa că distingeam foarte bine diferența de culoare între pulpele brune și genunchii lor mult mai albi, care erau descoperiți de tot, câtorva zărindu-li-se chiar o parte a coapsei.

Acest spectacol nu părea să-i facă Berthei vreo plăcere, așa că mă trăgea de braț ca să plecăm.

Atunci auzirăm zgomot de pași foarte aproape de noi, și văzurăm sosind trei argați pe o cărare din preajmă.

Câteva din slujnice își aranjară veștmintele la vederea bărbaților, în special una care avea pletele de un negru ca tăciunele și ceva spaniolesc în chipul pe care luceau doi ochi cenușii și răutăcioși.

Primul dintre argați, care era un bărbat cu o înfățișare nătângă, nu se sinchisi de prezența femeilor și, așezându-se în fața ascunzătorii noastre, se descheie la prohab ca să se pișe.

Își scoase membrul, care semăna destul de bine cu al meu, numai că glandul său era complet acoperit. Îl dezveli ca să urineze. Își ridicase cămașa atât de sus încât i se putea vedea și părul care-i împresura părțile genitale.

La această priveliște încercai aceeași senzație de plictiseală ca Berthe când îi arătasem pulpele țărăncilor, însă ea era acum toată numai ochi. Fetele se purtau ca și cum n-ar fi observat nimic. Al doilea argat se desfăcu și el, arătându-și, la fel, sulița, mai mică decât cea de dinainte, însă pe jumătate belită și maronie. Începu să facă și el pipi. Atunci fetele se puseră pe râs și hohotele lor se întețiră când și al treilea argat luă aceeași poziție.

În timpul acesta, primul terminase. Își beli complet nuiaua cărnoasă, o scutură ca să cadă ultimii stropi, îndoi puțin genunchii în față ca să-i intre bine toată bocceaua în nădragi și, în același timp, trase un pârț limpede și sonor, scoțând un „Ahh!” de satisfacție. Atunci printre slujnice se dezlănțui o salvă de râsete și zeflemeli.

Râsul deveni general când ele observară reteveiul celui de-al treilea argat. Acesta se așezase pieziș așa încât noi puteam să-i vedem membrul la fel de bine ca și țărăncile.

Îl ținea în sus, așa ca jetul să se ducă foarte înalt, ceea ce le făcu pe servitoare să râdă ca nebunele. Apoi argații se duseră spre ele și una începu să-l stropească pe cel cu aerul de nătâng. Ultimul argat spuse brunetei care-și aranjase fustele la vederea bărbaților:

— Degeaba ți – ai ascuns-o, Ursula, am văzut deja ceea ce grijești ca pe ochii din cap.

— Sunt încă destule lucruri pe care nu le-ai văzut, Valentin! și pe care nici n-o să le vezi vreodată! – răspunse Ursula, cochetând.

— Crezi? – zise Valentin, care acum se afla chiar în spatele ei.

În același timp o apucă de umeri și o trase înapoi, spre pământ. Ea vru să-și scoată picioarele din apă, însă nu băgă de seamă că, în același timp, fusta ușoară și cămașa i se ridicau așa încât ajunse în aceeași poziție în care o văzusem mai înainte pe soră-mea. Din nefericire, acest spectacol plăcut n-a durat decât câteva secunde.

Dar fusese destul pentru ca Ursula, care arătase deja o pereche de pulpe foarte promițătoare, să-și dezgolească două coapse frumoase, demne de toate onorurile și care se terminau printr-un superb dos, ale cărui buci nu lăsau prin nimic de dorit.

Între coapse, sub pântece, se găsea un desiș de peri negri, ce coborau destul pentru a înconjura cele două drăguțe buze înfiorate, iar în locul acela, perii nu erau – atât de deși ca deasupra, unde acopereau o zonă pe care eu ar fi trebuit s-o ascund cu mâna.

— Vezi, Ursula, acum ți-am văzut și nevăstuica cea neagră! – spuse Valentin, destul de excitat și acceptă fără să crâcnească ghionții și sudălmile tinerei fete, care se enervase de-a binelea.

Al doilea argat vru să facă la fel cu o altă fată cum făcuse Valentin cu Ursula.

Această a doua servitoare era o fată destul de drăguță, al cărei chip, gât și brațe erau atât de acoperite de pistrui, încât aproape nu i se mai vedea culoarea naturală. Îi avea și pe picioare, însă mai puțini și mai mari. Avea un aer inteligent, ochii îi erau căprui, părul roșu și foarte creț. Una peste alta, nu era chiar frumoasă, însă destul de nurlie pentru a stârni dorințele unui bărbat. Iar argatul, Michel, părea excitat.

— Hélène, spuse, tu trebuie că-ți ai turtița roșie, dacă e neagră înseamnă că ți-a furat-o cineva!

— Mojicule! – zise frumoasa țărancă.

El puse mâna pe ea cum făcuse Valentin.

Însă ea avu timp să se ridice, și în loc să-i vadă turtița, se trezi în mutră cu o ploaie de lovituri, care-l făcură să vadă stele verzi.

Celelalte două servitoare se porniră și ele să dea în el.

Până la urmă putu să scape, strigând, urmărit de râsetele servitoarelor și fugi după tovarășii săi.

Slujnicele își terminaseră clătitul picioarelor și se îndepărtară, în afară de Ursula și de Hélène, care se pregăteau și ele să plece.

Își șușotiră ceva la ureche. Ursula începu să râdă, și-și plecă creștetul, făcând mutre, iar Hélène o privea de deasupra, clătinând din cap.

Prima păru că se gândește la ceea ce îi spusese cea de-a doua. Hélène aruncă o privire împrejur, ca să vadă dacă toată lumea se îndepărtase, apoi își ridică brusc poalele în față și le ținu în sus, cu stânga, în timp ce-și punea dreapta între coapse, în locul unde i se vedea o pădure de floci roșcați. La mișcarea flocilor, care erau mult mai deși decât ai Ursulei, se putu vedea că își ținea între degete marginile „nevăstuici”, pe care desimea blănii o împiedicase mai înainte să se zărească. Ursula o privea liniștită. Dintr-odată, din smocul de floci țâșni un jet, însă în loc să cadă direct pe pământ, acesta urcă și descrise un semicerc. Asta o ului pe Berthe, care nu mai puțin decât mine, nu bănuia că o femeie ar putea să urineze în felul acesta.

Ţinu tot atât de mult ca la Valentin. Ursula era uimită de tot și părea că are chef să încerce și ea, însă renunță, fiindcă o reținu a doua și ultima bătaie a clopotului, iar cele două slujnice se îndepărtară iute.

IV

Când Berthe și cu mine ajunserăm la castel, am găsit masa pusă. Însă mama și mătușa nu terminaseră încă aranjatul sufrageriei. În timp ce soră-mea le ajuta, am citit în ziarul pe care ni-l trimitea tata, un fapt divers

relatând despre un domn X., care violase o domnișoară A. ...; căutai semnificația cuvântului „a viola” în dicționar și ce am găsit: a deflora! Nu eram mai lămurit ca înainte, însă aveam un subiect de gândire în plus.

Apoi ne-am așezat la masă și, împotriva obiceiului nostru, Berthe și cu mine nu vorbirăm nimic, ceea ce le miră pe mama și pe mătușa, care spuseră: „Trebuie că s-au bătut iar”. Ni se părea preferabil să ascundem noile noastre intimități sub haina înșelătoare a ciorovăielii.

Mama povesti cum aranjaseră camerele pentru ea și soțul ei și pentru mătușa. Camerele erau la primul etaj, unde se găsea și camera pregătită pentru Kate și Berthe.

La parter, în spatele unei scări care ducea la o bibliotecă, se afla camera mea. Urcai în biblioteca ce conținea multe cărți vechi, dar și câteva lucrări moderne.

Alături se afla camera pregătită pentru cuvioșia sa. Această încăpere era despărțită de capelă printr-un coridor. În capelă, aproape de altar, se aflau două strane mari în care precedenții proprietari veneau să asculte slujba. În spatele uneia din strane era un confesional pentru stăpâni iar un altul, pentru servitori, se găsea în fundul capelei.

Putusem să observ toate acestea în cursul după-amiezii, după masa de prânz, Berthe trebuind să le ajute pe doamne, iar eu abia având timp să-i fur un sărut în vreme ce îi ofeream serviciile mele de taină.

Mai multe zile s-au scurs fără să se mai întâmple nimic.

Berthe era mereu ocupată cu doamnele care nu-și terminaseră instalarea.

Cum era timp urât, stăteam adesea în bibliotecă, unde am fost plăcut surprins să descopăr un atlas anatomic în care am găsit descrierea ilustrată a părților naturale ale bărbatului și ale femeii. Am găsit în el și explicația gravidității și a tuturor fazelor maternității, pe care nu le știusem încă.

Acestea mă interesau cu atât mai mult cu cât soția administratorului era însărcinată în momentul acela și burta ei mare îmi stârnise o vie curiozitate.

O auzisem vorbind despre aceasta cu soțul ei. Apartamentul lor era la parter, chiar lângă camera mea, pe partea dinspre grădină.

Evident că evenimentele zilei memorabile în care văzusem goliciunea sorei mele, a slujnicelor și a argaților nu-mi ieșiseră din minte. Mă gândeam neîncetat la ele și membrul mi se scula mereu. Îl priveam adesea și mă jucam cu el. Plăcerea pe care o încercam pipăindu-l mă îndemna să continui.

În pat, mă amuzam punându-mă pe burtă și frecându-mă de așternuturi. Trecu așa o săptămână.

Într-o zi, stăteam în vechiul fotoliu de piele din bibliotecă cu atlasul desfăcut în fața mea la pagina cu părțile genitale ale femeii, când am simțit o asemenea erecție încât mă descheiai la pantaloni și îmi scosei membrul. Datorită jocurilor mele, acesta se dezvelea acum cu ușurință. Aveam de altfel, șaisprezece ani și mă simțeam complet bărbat. În ziua aceea, din pricina frecușului, am simțit o voluptate necunoscuta, atât de profunda încât respirația mea deveni gâfâită.

Mi-am prins mai bine mădularul cu întreaga palmă, l-am slăbit, l-am frecat în sus și în jos, l-am belit complet, apoi mi-am privit glandul descoperit – era roșu întunecat și sclipea ca lăcuit.

Simțind o plăcere inexprimabila, am sfârșit prin a descoperi regulile artei de a mă autosatisface și am ajuns să mi-o frec ritmic șl cu metodă, așa încât se întâmplă ceva ce încă nu cunoșteam.

Era o senzație de voluptate indicibilă care mă obliga să-mi întind picioarele în față și să le proptesc tare în picioarele mesei. În timp ce trupul meu, răsturnat pe spate, se apăsa încordat în spătarul fotoliului.

Simții că sângele îmi urca în obraji. Respirația mi-a devenit gâtuită, a trebuit să închid ochii și să deschid gura. În răstimpul unei secunde, mii de gânduri îmi străbăteau mintea.

Mătușa în fața căreia stătusem gol, soră-mea căreia îi vizitasem pisoiașul, cele două slujnice cu coapsele lor puternice – toate acestea mi se perindau prin fața ochilor. Mâna își continuă frecarea sacadată tocmai când o zguduitură electrică îmi străbătu trupul.

Mătușă! Berthe! Ursule! Hélène!... Mi-am simțit membrul umflându-se și din glandul roșu-întunecat țâșni o materie alburie, mai întâi într-un jet abundent, urmat de altele mai puțin puternice. Mă golisem pentru întâia oară.

Scula mi se ramoli rapid. Priveam acum cu curiozitate și interes sperma care-mi căzuse pe mâna dreaptă, căci mirosea a albuș de ou și arăta cam ca acesta. Era vâscoasă ca gelatina. Am lins-o și i-am găsit un gust de ou crud. La urmă, am scuturat ultimele picături ce atârnau la capătul membrului meu, complet adormit, pe care-l ștersei cu cămașa.

Ştiam, din lecturile mele precedente, că tocmai mă dedasem onaniei. Am căutat acest cuvânt în dicționar și am găsit în dreptul lui un lung articol atât de detaliat încât oricine ar fi ignorat practica ar fi putut-o învăța fără greșeală.

Această lectură mă excită din nou, oboseala care urmase primei mele ejaculări trecând. O foame devorantă a fost singurul rezultat al acestei acțiuni. La masă, mama și mătușa au observat pofta mea de mâncare însă au pus-o pe seama creșterii.

Am băgat de seamă, după aceea, că onania se asemăna cu beția, căci cu cât bei mai mult cu atât ți-e mai sete...

Mădularul nu contenea să mi se scoale și eu nu încetam să mă gândesc la desfătare, însă plăcerile lui Onan nu puteau să mă satisfacă la nesfârșit. Mă gândeam la femei și mi se părea păcat să-mi prăpădesc sperma masturbându-mă.

Ranga mea deveni mai brună, perii îmi formaseră o bărbuță drăguță, vocea mea deveni mai adâncă și câteva fire, încă microscopice începeau să apară deasupra buzei mele superioare. Îmi dădeam seama că nimic din ceea ce este bărbatul nu îmi mai lipsea, în afara coitului – acesta era numele pe care cărțile îl dădeau acestui lucru încă necunoscut pentru mine.

Toate femeile din casă observaseră schimbările care avuseseră loc în persoana mea și nu mai eram tratat ca un puști.

V

Sărbătoarea sfântului patron al capelei castelului sosi și aceasta prilejui o mare serbare care era precedată de spovedania locuitorilor castelului.

Mama hotărâse să se spovedească în acea zi și mătușa socotea să facă la fel, iar ceilalți locuitori ai castelului nu trebuiau să rămână nici ei mai prejos.

Mă prefăcusem bolnav și nu-mi părăsisem camera din ajun ca nu cumva presupusa mea boală să trezească bănuieli.

Capucinul sosise și cinase la noi. Băusem cafeaua în grădină, unde am rămas singur după ce Kate strânsese tot de pe masă. Cum mă plictiseam, m-am dus în bibliotecă unde am descoperit o ușă ascunsă pe care n-o mai văzusem. Dădea pe o scară secretă, strâmtă și întunecată, neprimind lumină decât printr-un geamlâc aflat la capătul coridorului înspre care ducea.

Pe această scară se ajungea la capelă și în spatele ușii, zăvorită și ruginită de când nu mai fusese folosită, se auzea vocea capucinului care-i spunea mamei că o va spovedi mâine în locul acela.

Peretele subțire de lemn de care era lipit confesionalul lăsa să treacă distinct fiecare cuvânt. Mi se părea așadar că de aici aș putea auzi tot.

Mă gândeam, de asemenea, că această scară trebuie să fi fost construită în secolele trecute de vreun senior gelos care voia să asculte mărturisirile soției sale.

În ziua următoare, după ce mi-am băut cafeaua, soția administratorului veni să-mi facă curățenie în odaie. Am spus că era însărcinată, astfel că am putut să-i contemplu în voie masa enormă a pântecului și mărimea neobișnuită a țâțelor a căror legănare se putea observa pe sub bluza ușoară pe care o purta.

Femeia aceasta era plăcută și avea un chip destul de frumușel. Fusese, înainte, servitoare la castel până când administratorul care o lăsase grea o luase de nevastă.

Văzusem deja sâni de femeie în ilustrații sau la statui, însă nu-i văzusem niciodată pe viu.

Administratoarea era grăbită. Nu-și încheiase decât cu un nasture bluza și se întâmplă că, aplecându-se să-mi facă patul, nasturele se desfăcu și i-am zărit tot pieptul, fiindcă purta o cămașă foarte răscroită.

Am făcut un salt:

— Doamnă, o să răciți!

Și făcându-mă că vreau să-i închei bluza, am desfăcut panglica cu care cămașa i se ținea pe umeri. În

același moment cele două țâțe părură să salte din ascunzătoarea lor și le-am simțit mărimea și soliditatea.

Sfârcurile care erau în mijlocul fiecărui sân se răsculară, erau roșii și înconjurate de o aureolă foarte lată de culoare cafenie.

Aceste țâțe erau la fel de tari ca o pereche de buci și cum le pipăisem cu ambele mâini le-aș fi putut lua drept fesele unei fete drăguțe.

Femeia fu așa de uluită încât am avut timp, înainte ca ea să-și fi revenit din tulburare, să-i sărut țâțele după plac.

Mirosea a sudoare, însă într-un mod destul de plăcut, care mă stârnea. Era acea „odor di femina” care, am știut-o mai târziu, emană din trupul femeii și care, după natura ei, stârnește plăcerea sau dezgustul.

— Ah! Iuh! La ce vă gândiți! Nu... asta nu se face, sunt femeie măritată... pentru nimic în lume...

Erau cuvintele ei, în timp ce o împingeam către pat. Îmi descheiasem haina de casă, mi-am ridicat cămașa și îi arătai membrul într-o stare de excitare teribila.

— Lăsați-mă, sunt însărcinată, oh! Doamne! Dacă m-ar vedea cineva!

Se apăra încă, dar mai slab.

De altfel, privirea ei nu părăsea părțile mele sexuale. Se împotrivea, sprijinindu-se de patul în care mă străduiam s-o fac să cadă.

— Îmi faceți rău!

— Frumoasa mea doamnă! Nimeni nu ne vede și nici nu ne aude, îi spusei.

Acum era așezată pe pat. Eu o împingeam încă. Ea slăbi, se răsturnă pe spate și închise ochii.

Excitarea mea nu mai cunoștea margini. I-am sumes poalele, cămașa, și am văzut o frumoasă pereche de coapse care mă entuziasmară și mai mult decât acelea ale țărăncilor. Între coapsele strânse zării un mic desiș de floci șateni, în care însă nu se putea distinge deschizătura.

M-am lăsat în genunchi, i-am apucat coapsele, i le-am pipăit pe toate părțile, le-am mângâiat, mi-am atins obrajii de ele și i le-am sărutat. De pe coapse buzele mele urcară la Muntele lui Venus care mirosea a pipi, ceea ce mă excită și mai mult încă.

I-am ridicat cămașa și am privit cu uimire enormitatea pântecului său, pe care buricul era în relief în loc să fie scobit ca la soră-mea.

I-am lins buricul. Ea stătea nemișcată, sânii îi atârnau de-o parte și de alta. I-am ridicat unul din picioare și i-l pusei pe pat. M-am înfiorat o clipă văzând cele două buze mari, groase și inflamate, a căror culoare roșie bătea în brun. Graviditatea ei îmi îngăduia să mă desfăt cu această priveliște într-un mod foarte complet. Marginile erau răsfrânte și, înăuntru, unde am aruncat o privire, am zărit o adevărată tejghea de măcelărie cu fleicile de un roșu frumos, umed.

Deasupra marilor buze, gaura pentru pipi se ivea dominată de un mic grăunte de carne, era clitorisul, după cum mi-am dat seama din ceea ce învățasem din atlasul anatomic.

Partea superioară a despicăturii se pierdea în flocii care acopereau un „munte” al lui Venus de o protuberanță adipoasă nemaipomenită. Buzele erau aproape lipsite de păr, iar pielea între coapse era înroșită de nădușeală.

De fapt, spectacolul nu era admirabil, însă îmi plăcu cu atât mat mult cu cât femeia aceasta era destul de curată. Nu m-am putut abține să nu-mi vâr limba în despicătura ei și rapid am lins și răslins de jur-împrejur clitorisul care se îngroșa sub mișcările turbate ale limbii mele.

Linsul mă obosi curând, mi-am înlocuit limba cu un deget; despicătura era foarte umedă. Atunci i-am acaparat țâțele, cărora le-am prins vârfurile în gură, sugându-le rând pe rând. Arătătorul meu nu-i părăsea clitorisul care se întărea și se mărea. Ajunse curând de talia degetului meu mic și de grosimea unui creion.

Deasupra, femeia își venise în fire și începu să plângă, fără a părăsi însă poziția pe care i-o impusesem. Îi împărtășeam un pic stinghereala, dar eram prea excitat pentru a-mi păsa cu adevărat. I-am spus cuvinte mângâietoare ca s-o consolez. Până la urmă i-am promis să fiu nașul copilului pe care-l aștepta.

M-am dus la sertarul meu și am scos niște bani pe care i-am dat femeii care își repusese hainele în ordine. Apoi mi-am scos cămașa și am simțit o oarecare rușine

de a mă afla gol în fața unei femei, mai ales măritată și însărcinată.

Am luat însă mâna jilavă a administratoarei și i-am pus-o pe mădularul meu. Atingerea aceasta fu într-adevăr delicioasă.

Ea apăsă mai întâi ușor, apoi mai tare. Îi apucasem țâțele care mă ispiteau.

Am sărutat-o pe gură și ea se grăbi să-mi dea buzele.

Totul în mine trăgea spre plăcere. M-am așezat între coapsele administratoarei așezate, însă ea îmi strigă:

— Nu peste mine, îmi face rău! Nu mai pot să mă las luată pe dinainte.

Se ridică, se întoarse și se aplecă, cu fața spre pat. Nu adăugă nici o vorbă însă instinctul îmi dădu imediat cheia enigmei. Mi-am amintit că văzusem doi câini la treabă. L-am luat imediat pe Médor ca exemplu și ridicai cămașa Dianei – acesta era numele administratoarei.

Totul mi se oferi privirii, însă un cur cum nu visasem niciodată. Daca dosul Berthei era mai grațios, arăta într-adevăr fără importanță față de acesta. Bucile mele, amândouă, nu făceau nici cât jumătate dintr-una singură o acestui posterior miraculos, a cărui carne era de altfel, foarte pietroasă. Era de un alb strălucitor ca și țâțele și frumoasele coapse.

În crăpătură erau peri blonzi și ea diviza profund acest cur uluitor în două buci superbe. Dedesubtul dosului colosal, între coapse, apărea mănătarca grasă și zemoasă în care am scormonit cu un deget poznaș...

Mi-am sprijinit pieptul de curul gol al femeii și încercai să împresor cu brațele pântecele ei de necuprins care atârna ca un glob maiestuos.

Atunci, i-am sărutat bucile, apoi mi-am frecat mădularul de ele. Însă curiozitatea mea nu era încă satisfăcută. Desfăcui bucile și le inspectai. Erau în relief ca și buricul.

Mi-am pus degetul, însă ea avu o mișcare de recul și m-am temut că a durut-o. Așa că n-am mai insistat. Mi-am înfundat mădularul fierbinte în gaura ei din față, precum un cuțit într-o turtiță de unt moale. Apoi m-am zvârcolit – zvâcnind din șale – ca un diavol frumos, plesnindu-mi burta de curul elastic.

Asta mă scoase complet din minți. Nu mai știam ce făceam și am atins astfel străfundurile voluptății, slobozindu-mi pentru întâia oară sămânța într-o femeie.

Voiam să mai zăbovesc în această poziție plăcută după golire, însă administratoarea se întoarse și se acoperi pudică, În timp ce își încheia camizolul am auzit un mic plescăit – era sperma care se scurgea în afară și căzuse pe podea. Ea o întinse cu talpa și se frecă cu fusta între coapse ca să se șteargă.

Când mă văzu în fața ei cu „subiectul” doar pe jumătate sculat, roșu și umed tot, surâse, își scoase batista și curăță cu grijă mădularul care o desfătase.

— Îmbrăcați-vă, conașule Roger, spuse ea, trebuie să mă duc; dar pentru numele lui Dumnezeu, nimeni să nu afle vreodată, adăugă ea roșind, ceea ce s-a întâmplat între noi, altfel nu v-aș mai iubi.

Am tras-o înspre mine, schimbarăm două sărutări și ea plecă lăsându-mă cu un val de senzații noi care mă făcură aproape să uit de spovedanie.

VI

Cât mai ușor cu putință, am pătruns în strâmtul culoar. Eram în papuci și mă apropiai de despărțitura de lemn. Am găsit curând locul din care se auzea cel mai bine. Capucinul se așezase în așa fel încât doar persoana care se mărturisea să rămână în oratoriu, iar cei care așteptau să stea în capelă.

Prin urmare, nu era nevoie să se vorbească cu voce coborâtă. Iar conversația se auzea foarte clar. Mi-am dat seama, după voce, că în confesional era un țăran. Spovedania trebuie să fi început de mult, căci capucinul vorbi astfel:

Duhovnicul: — Deci, spui că la toaletă te joci întotdeauna cu mădularul. De ce o faci, cât timp și dacă s-a repetat adesea?

Ţăranul: — Cam de două ori la săptămână, da' câteodată în toată ziua, până ce îmi vine. Nu pot să mă țin, mi-e așa de bine atunci.

Duhovnicul: — Şi cu femeile, n-ai făcut-o niciodată?

Ţăranul: — Numa’ o dată, cu o babă.

Duhovnicul: — Povestește și nu ascunde nimic.

Ţăranul: — Eram odată cu bătrâna Rosalie în podul cu fân. A început să mi se scoale și i-am spus: „Rosalie, demult n-ai mai avut bărbat?” Ea mi-a spus: „Ah, ticălosule! Cum de te rabdă Dumnezeu? E mai bine de patruzeci de ani. Şi nu-mi mai trebuie nici unul. Doar îs bătrână, de șaizeci de ani.” I-am întors-o: „Haide, Rosalie, tare aş vrea să văd odată o muiere despuiată.” Ea zice: „No, că nu mă-ncred, și-ar putea băga dracu’ coada.” Atunci am spus: „Ultima dată când ai făcut-o, n-a venit totuși.” Atunci am tras scara, așa ca nimenea să nu poată sui. Mi-am scos mădularul și i l-am arătat. S-o uitat la el și mi-o spus: „E încă mai zdravănă ca a potlogarului meu de Jean.” I-am zis: „Rosalie, acuma trebuie să mă lași să-ți văd bătrâna-ți „scrumbie”. Ea n-o vrut să-mi arate nimic, da' eu i-am ridicat poalele-n cap și m-am uitat bine.

Duhovnicul: — Haide, mai departe, ce s-a întâmplat?

Ţăranul: — Avea o crăpătură mare sub foale. Era vânătă ca o prună degerată și deasupra avea un șomoiog de floci suri.

Duhovnicul: — Nu asta te-am întrebat; ce-ai făcut?

Ţăranul: — Mi-am înfundat cârnațul în crăpătura ei, până la coaie, care n-au mai încăput. Dacă am fost înlontru, Rosalie o-nceput să zvârcolească din șale, înainte și înapoi și mi-o strigat: „Apucă-mă de dedesubt, porcule! Pune-ți mânurile acolo și mișcă-te ca mine.” Atunci ne-am mișcat amândoi așa bine că mie mi s-o făcut cald și Rosalie atâta s-o scuturat că, iertați vorba, s-o slobozit de cinci, ori șase ori. Atunci io numa' o dată, să mă iertați. Da’ Rosalie s-o pus să zbiere: „Porcule, strânge-mă tare, că vine, vine” și mi-o venit și mie încă o dată. Numa' că s-o gătat iute, că ne-o auzit o fătucă de la grajd și-o povestit totul. Așa că de asta nu mai am poftă să mă dau după putori.

Duhovnicul: — Iată niște frumoase păcate mortale. Ce mai ai încă pe cuget?

Ţăranul: — M-am gândit tot timpul la Rosalie. Într-o zi, când eram în grajdul de vite, în timp ce văcărițele erau duse să mănânce, văd io că o vacă îi în călduri. Mă socotesc: iacă, are o ciozvârtă taman ca Rosalie. Scot scula, să iertați și vreau s-o bag în vacă. Da' ea nu ședea așa blândă ca Rosalie. Am ținut-o, i-am ridicat coada.

Atunci am putut să mi-o înfig și-o fost mai bine decât cu Rosalie. Numa' că s-o scăpat de deasupra, iertați vorba, și mi s-o umplut de baligă nădragii. De aia nu mai am poftă s-o pârcesc.

Duhovnicul: — Da, dar cum ai ajuns la fapte din acestea?

Țăranul: — Ciobanul nost' o face tot timpul așa cu caprele lui, iar servitoarea noastră, Lucie s-o așezat o dată pe jos în grajd, cu gânsacul ăl mare între picioare, fiindcă asta ajută la foale, i-o zis ea vecinei care o încercat și ea.

Urmarea spovedaniei' era fără interes. Am ieșit din ascunzătoare și am fugit în capelă să văd înfățișarea penitentului. Am fost mirat să recunosc pe argatul acela nătâng care, aproape de heleșteu se dedase așa prostește la șagă cu frumoasele slujnice.

El era ultimul bărbat care se spovedea. Mama se ridică pentru a intra în confesional. Alături de ea șezuseră îngenuncheate mătușa și apetisanta Kate. Înapoia lor așteptau toate servitoarele. M-am mirat că n-o zăresc pe soră-mea, Berthe. Administratoarea fusese scutită de spovedanie datorită sarcinii sale înaintate.

Mărturisirea mamei mele era foarte inocentă, însă nu lipsită de interes:

— Trebuie să vă rog încă ceva, părinte, spuse ea după ce înșirase păcatele ei cotidiene, soțul meu îmi cere, de câtăva vreme, anumite lucruri.

În noaptea nunții noastre el m-a pus să mă dezbrac de tot și acest lucru s-a repetat din timp în timp. Dar acum vrea mereu să mă vadă goală și mi-a arătat o carte veche, al cărui autor este un cleric, în care se găsește, între altele, aceasta: „Soții trebuie să îndeplinească actul trupesc complet dezbrăcați, așa încât sămânța bărbatului să se amestece mai intim cu aceea a femeii.” Am acum rețineri în această privință, ele mi-au apărut pe măsură ce îmbătrâneam.

Duhovnicul: — Cartea aceasta a fost scrisă în Evul Mediu. Obiceiul de a purta cămașă nu era general. Purtau doar persoanele de rang înalt. Oamenii mărunți dormeau fără cămașă în patul conjugal și mai există încă regiuni la țară unde acest obicei a persistat. Țărăncile noastre, de pildă, dorm aproape toate astfel, în principal

din cauza ploșnițelor. Biserica nu vede cu ochi buni această practică, însă nu o interzice în mod expres.

Mama: — M-am lămurit acum asupra acestui lucru. Însă soțul mă face, de asemenea, să iau anumite poziții de care îmi este rușine.

Mai în urmă a trebuit să mă așez goală în patru labe și el m-a privit din spate. De fiecare dată trebuie să mă plimb goală prin odaie, îmi dă un baston și comandă: „Înainte, marș!” sau: „Stai!” sau: „La dreapta!” ori: „La stânga!”, ca la instrucție.

Duhovnicul: — Aceasta nu ar trebui să se întâmple, însă dacă o faceți numai din supunere, nu săvârșiți păcatul.

Mama: — Ah! am încă ceva pe suflet, dar mi-e rușine să vorbesc.

Duhovnicul: — Nu există păcat care să nu poată fi iertat, fiica mea. Ușurați-vă conștiința.

Mama: — Soțul meu vrea întotdeauna să mă ia prin spate și o face în așa fel încât uit și mă topesc de rușine. Ultima oară deci, simt că mi-a introdus degetul, uns cu pomadă, în... în... în anus. Vreau să mă ridic, el mă liniștește, dar simt prea bine că își introduce membrul. Asta mai întâi m-a durut, dar nu știu de ce, de la un moment dat, mi-a plăcut, iar când el a terminat am avut aceeași senzație ca și dacă ar fi acționat pe calea naturală. (Restul a fost murmurat cu o voce prea joasă ca să mai pot auzi).

Duhovnicul: — Acesta este un păcat. Trimiteți-mi-l pe soțul dumneavoastră la spovedanie.

Restul mărturisirii nu a mai fost interesant. Curând mătușa i-a luat locul și i-am auzit vocea plăcută. Ea își reproșa, din ceea ce am înțeles, că adesea a neglijat spovedania. Am fost însă stupefiat când adăugă încet și ezitând că ea, care până atunci nu avusese niciodată dorințe carnale, se simțise tulburată văzându-l pe tânărul său nepot la baie și că îi atinsese trupul cu concupiscență, dar că și-a putut înfrâna la timp necuratele dorințe. Doar odată, când nepotul său dormea încă, cuvertura fiind căzută, i se vedeau organele virile; ea îl privise îndelung și chiar îi luase membrul în gură. Spunea aceste lucruri cu o mare ezitare. S-ar fi zis că vorbele nu pot să-i iasă din gură. Trăiam o emoție extraordinară.

Duhovnicul: – N-ați păcătuit niciodată cu bărbați, ori nu v-ați pângărit singură?

Mătușa: — Sunt încă virgină, cel puțin de bărbat. M-am privit adesea goală în oglindă și mi-am pipăit părțile pudice. Odată... (ea șovăi).

Duhovnicul: — Curaj, fata mea! Nu ascundeți nimic duhovnicului dumneavoastră.

Mătușa: — Odată, sora mea mi-a spus: „Bona noastră folosește cam multe lumânări. Precis citește romane în pat și într-o noapte va da foc casei. Tu dormi alături, de ea, ai grijă.” Așa am făcut în aceeași seară, văzând lumină în camera ei. Lăsasem ușa deschisă și am intrat la Kate fără să fac nici cel mai mic zgomot. Ea era așezată pe jos, cu spatele pe jumătate întors către mine și înclinată înspre pat. În fața ei era un scaun pe care era așezată o oglindă, la stânga și la dreapta oglinzii arzând două lumânări. Kate era în cămașă și am văzut clar în oglindă că ținea cu ambele mâini ceva lung și alb, pe care-l mișca înainte și înapoi între coapsele ei larg desfăcute. Suspina adânc și întreg trupul i se zgâlțâia. Deodată, am auzit-o strigând: „Oh, oh, aah! Ce bine!” Își răsturnă capul pe spate, închizând ochii și păru complet pierdută. Atunci mă mișc, ea face un salt și văd că are o lumânare care era aproape în întregime ascunsă. Îmi spuse că face asta amintindu-și de iubitul ei, plecat să-și facă serviciul militar. Eu m-am mirat că se poate proceda în felul acesta, dar ea mă rugă să nu dezvălui nimic. M-am dus, însă spectacolul mi-a izbit închipuirea într-atât încât de atunci nu m-am putut împiedica, părinte, să încerc să fac același lucru, pe care de atunci, vai!, l-am reluat adesea. Da, am căzut și mai rău încă, părinte. Adesea mi-am ridicat cămașa și în diferite poziții mi-am procurat, după exemplul ei, plăceri vinovate.

Duhovnicul i-a recomandat căsătoria și i-a dat iertarea.

Cititorul poate cu ușurință, după confidențele surorii și mătușii mele, să-și închipuie cum a fost spovedania lui Kate. Am aflat, în plus, că avea din ce în ce mai mult poftă de un bărbat și că prietenia ei cu Berthe creștea enorm. Ele se culcau adesea goale, împreună și adesea se întâmpla ca, după ce se contemplaseră, să-și compare dosurile în oglindă.

Mărturisirile slujnicelor erau simple cu toatele. Ele se lăsaseră pătrunse de argați, însă fără rafinament și nu îngăduiseră niciodată vreunui bărbat să intre în camera în care ele dormeau goale și împreună. Dar nu mai reușiseră să facă tot așa în timpul marilor manevre. Trecuse un regiment. Soldații aveau bilete de cazare. Îi puseseră să doarmă peste tot. Astfel, toate servitoarele și chiar una care era bătrână, trebuiră să se lase străpunse, chiar și pe la spate, ceea ce, de altfel lor li se părea un păcat mortal. Când capucinul le întrebă dacă nu se mângâiaseră singure sau cu vreo tovarășă, ele răspundeau: „Cine și-ar băga mâna într-un loc puturos?” Însă ele nu vedeau nici un rău în a se privi reciproc, în timp ce-și făceau nevoile și nici în a fi folosit pentru a se liubovi pui, porumbei ori gâște.

Una își lăsase odată turta linsă de un câine. La întrebarea dacă l-a pus să și-o bage în ea, aceasta răspunse: „Aș fi făcut-o cu plăcere, dar nu era destul de mare.”

Mi-am luat toate precauțiile posibile pentru a mă reîntoarce în camera mea fără să fiu văzut.

VII

Puțin după ce mă întorsesem în cameră, sosiră mama și mătușa și îmi anunțară vizita tatălui meu; mi-au spus, de asemenea, că Berthe se culcase din cauza unei indispoziții. Mama adăugă că indispoziția nu era gravă, că se va restabili curând, așa că ar fi mai bine să nu merg deloc s-o văd.

Asta îmi stârni curiozitatea și am hotărât imediat ce voi face. Ştiam că mama și mătușa voiau să meargă cu capucinul, după-amiază, în sat la o bolnavă săracă, iar Kate trebuia să le însoțească pentru a duce un coș cu haine acestei femei.

În timp ce doamnele vorbeau, le priveam cu atenție și cu ochi cu totul diferiți de cei de dinaintea spovedaniei.

Erau îmbrăcate în veșminte închise la culoare, care făceau să reiasă trăsăturile înfățișării lor, adică mina înfloritoare a mamei mele și talia zveltă a mătușii.

Amândouă stârneau la fel dorința, una cu fecioria sa încă neatinsă de bărbat și făgăduind voluptăți nebănuite, cealaltă cu maturitatea sa excitantă de femeie măritată și care se lăsase cu plăcere în voia tuturor fanteziilor unui soț plin de imaginație.

În clipa în care ele intraseră, tocmai mă spălam și am explicat că încercasem să mă ridic din pat, căci ușoara mea boală începea în fond să mă plictisească destul de mult.

Mătușa mea, care încă nu-mi văzuse camera și nici biblioteca, intră în aceasta din urmă. Mama se duse la bucătărie pentru a supraveghea pregătirile pentru masă.

Izolarea cu drăguța mea mătușă, care acum mi se părea de două ori mai dezirabilă, mă excită considerabil. Dar mă resimțeam încă după întâlnirea cu administratoarea și a trebuit să recunosc în sinea mea că prea multă grabă ar putea să-mi compromită pentru totdeauna planurile.

Marguerite, după ce examinase biblioteca, se apropiase de masă și, fără să se așeze, privea la ceea ce era pe ea. Putea face descoperiri interesante. Volumul „O" al Enciclopediei se afla deasupra. Un semn marca cuvântul „Onanism", lângă care desenasem cu creionul un semn de întrebare. Am auzit-o închizând din nou cartea și apoi Atlasul anatomic, nu înainte de a se fi oprit câtva timp asupra anumitor planșe.

Astfel, nu era de mirare că obrajii săi fură acoperiți, când am intrat, de un roșu intens.

M-am făcut că nu-mi dau seama de nedumerirea ei și i-am spus mieros:

— Poate și tu te plictisești uneori, mătușica dragă. Preotul care locuia odinioară aici avea cărți foarte interesante în privința vieții omenești. Poți să-ți iei câteva în camera ta.

Am luat două cărți: *Căsnicia dezvăluită, Dragoste și căsătorie* și i le-am pus în buzunar. Cum făcea mofturi, am adăugat:

— Desigur, asta rămâne între noi, nu mai suntem copii. Nu-i așa, mătușică?

Și am sărit brusc, dându-i o sărutare zgomotoasă pe gât.

Avea un coc drăguț și o ceafă delicioasă. Cocurile frumoase pe o ceafă apetisantă mi-au plăcut întotdeauna

la nebunie, așa că depusei pe gâtul ei sărutări grele care mă îmbătară complet.

Dar spovedania își păstra încă efectul asupra Margueritei. Ea mă împinse, fără brutalitate, și plecă luând cărțile în buzunar, după ce aruncase încă o privire asupra camerei mele.

După-amiază, l-am auzit pe cleric plecând cu doamnele. Am hotărât s-o caut pe Berthe ca s-o întreb despre motivul simulării pentru a sări peste spovedanie.

Dar nu era vorba despre așa ceva. Era culcată și părea într-adevăr bolnavă. Cu toate acestea se bucură de vizita mea.

Nerușinarea mea firească nu întârzie să se trezească. Însă când am vrut s-o ating pe sub pături, ea se întoarse spunând:

— Nu, Roger, de alaltăieri am problemele mele... știi... și mi-e prea rușine.

— Ah! am spus, ți-a sosit menstra, acum nu mai ești o fetiță, ci o femeie. Şi eu am devenit bărbat, Berthe, am adăugat cu mândrie și descheindu-mă, i-am arătat morcovul meu decojit. Şi știi, am și făcut-o! Dar n-am dreptul să spun cu cine.

— Ai făcut-o? întrebă Berthe. Când și cu cine?

Atunci i-am explicat coitul surorii mele care ascultă cu atenție.

— Şi, știi, tata și mama o fac astfel mereu.

— Fugi de-aici, e prea dezgustător.

Ea spusese asta cu un ton care însemna contrariul și adăugai:

— Dezgustător? Pentru ce? Pentru ce anume au fost create cele două sexe, Berthe? Nu poți să-ți închipui cât de bine-ți este, cu mult mai bine decât atunci când o faci de unul singur.

— Da, mi-a părut întotdeauna că este mai bine atunci când Kate mi-o freca, decât atunci când o făceam singură. Şi alaltăieri, ah! m-am crezut în ceruri. Atunci Kate mi-a spus: „Acum ai simțit și tu, Berthe, fii atentă, curând iți vor apărea problemele.” În aceeași zi m-a durut burta și deodată ceva umed mi s-a scurs dintre coapse. Am fost foarte îngrozită când am văzut că era sânge! Kate a început să râdă și s-a dus s-o caute pe mama, care m-a privit și mi-a zis: „Pune-te în pat, Berthe, ți se va întâmpla asta în fiecare lună timp de trei

sau patru zile. Va trebui să-ți schimbi cămașa când va înceta sângerarea și să nu te speli înainte de a se termina. Nu vei mai purta rochii de fetiță.” Voi avea rochii lungi ca mama și ca mătușa, trase concluzia Berthe, nu fără vanitate.

— Haide, Berthe, s-o facem și am cuprins-o în brațe, strângând-o către mine.

— Nu-mi apăsa pieptul, spuse Berthe, sunt foarte sensibilă acum.

Dar nu se împotrivi când i-am desfăcut cămașa ca să-i văd țâțucile, care erau în prima perioadă a dezvoltării lor.

Erau o pereche de delușoare care îmi apărură ca acelea ale unei tinere Psyché ori Hebe. Cu toate astea aveau deja forma clasică, nu vădeau nici un semn de lăsare și întindeau spre mine două mici bomboane roz.

I-am spus lucruri afectuoase și ea se lăsă cu plăcere îmbrățișată și chiar suptă de sfârcuri; asta o și excită.

După câteva refuzuri, mi-a îngăduit să-i văd vulva, dar și-a suflecat mai întâi cămașa însângerată.

Avea deja mai mulți floci decât mine. Puțin sânge apos îi pătase coapsele; desigur, nu era prea apetisant, însă eram prea excitat ca să-mi mai pese.

Își ținea coapsele strânse, însă degetul meu îi găsi imediat clitorisul. Coapsele i se desfăcură sub apăsarea mâinii mele. În sfârșit, am reușit să-mi vâr arătătorul în păsărica ei jilavă, dar nu prea departe, căci ea se crispă. Am atins himenul, care avea deja o găurică în mijloc. Berthe scoase un mic țipăt de durere și se crispă și mai tare.

Foarte excitat m-am dezbrăcat, mi-am ridicat cămașa și m-am întins peste soră-mea ca să pătrund în locașul ei cu mădularul tot mai întărit. Berthe protestă cu voce slabă, începu să plângă și scoase un mic strigăt atunci când i-am intrat mai adânc în vagin. Însă scurta durere păru curând să se transforme în voluptate. Obrajii i se încinseseră, ochii ei frumoși străluceau, gura era întredeschisă. Mă îmbrățișa și răspunse cu putere împingerilor mele.

Înainte să termin, nectarul începu să-i curgă. Ochii i închiseră pe jumătate și clipiră nervos; striga tare, însă de voluptate: „Roger, ah! ah! ah! Ro-o-ger, -da... -da... aah!”. Era complet pierdută. Îmi dezvirginasem sora.

Din cauza numărului pe care l-am tras de dimineață și, de asemenea, din cauza excitării mele, nu mă deșertasem încă. La vederea voluptății încercate de soră-mea, m-am excitat și mai tare și i-am dat bătaie să termin, însă am simțit brusc ceva cald acolo, m-am retras și în afară se prelinse o scurgere sângerie, amestec al spermei mele și al sângelui produs de ruperea himenului și de menstruație.

Furăm amândoi foarte îngroziți, membrul meu era acoperit tot de sânge. Însă spaima noastră nu mai cunoscu margini când auzirăm o voce care spunea:

— Aa! Nu e deloc rău! Tinerii fac o mică conversație.

Kate era lângă noi.

Uitase ceva și fusese trimisă să caute. Din pricina îndeletnicirii noastre absorbante, nu o auzisem urcând scara, însă ea ne ascultase câtva timp, pare-se, de afară și intrase deschizând ușurel ușa în timpul extazului voluptuos al Berthei.

Expresia ei ștrengărească reflecta excitarea provocată de ceea ce văzuse și auzise. Berthe și cu mine eram atât de uluiți încât câteva clipe nu ne-a dat prin cap să ne remediem răvășeala înfățișării. Kate a avut tot timpul să privească puternica sângerare a Berthei și blegirea drugului meu, pe care spaima îl făcuse să se înmoaie.

— Când se face un asemenea lucru, spuse Kate râzând, mai înainte de toate trebuie încuiată ușa! Și merse să tragă zăvorul.

— Berthe, maică-ta a uitat să-ți spună că nu trebuie s-o faci când îți ai problemele. Dar știu bine, adăugă ea, izbucnind în râs, că atunci îți este poftă cel mai tare. Pune-ți doar un șervet uscat între picioare și rămâi întinsă.

— Cămașa asta însă, nu trebuie să ajungă la rufele murdare, numai-dacă nu-ți ai și tu problemele tale, Roger.

Atunci mi-am văzut cămașa pătată de sânge. Kate turnă apă într-un lighean și se apropie de mine.

— Din fericire iese ușor, spuse ea. Ridică-te să te spăl, Roger.

M-am pus în picioare, înaintea ei, ca să-mi înmoaie cămașa, dar nu mergea prea bine. Atunci, ea îmi scoase

cămașa fără nici o problemă, astfel că am rămas gol în fața celor două tinere fete.

Ea spălă cămașa cu un aer zeflemitor:

— Haide odată! adăugă ea serioasă și mă spălă cu buretele.

La aceste atingeri, banana mea începu ușor să se sumețească. Kate spuse:

— Ah! Răutate care ai fost în excursie...

Şi îi dădea palme ușoare cu mâna. Deodată mă apucă cu brațul stâng, mă puse pe genunchii ei și mă plesni peste buci cu toată puterea. Am început să strig. Berthe se strâmba de râs.

Bucile mă ardeau, însă simțeam o excitare mai intensă decât cele resimțite până atunci.

Deja altădată, când aveam zece ani, mama, din cauza unei prostii pe care o făcusem, mă luase între coapsele ei și îndepărtând chiloții, lovise tare peste micile mele fese, așa încât după prima durere, păstrasem toată ziua un sentiment de voluptate.

Atunci când Kate îmi privi pilonul, din nou foarte prezentabil, începu să râdă:

— Oh! Oh! Ce manivelă groasă are Roger, să întoarcem manivela, să întoarcem manivela?

Îmi luă bățul în mână, îl strânse și îl decoji. N-am mai rezistat. Am prins-o pe Kate de țâțe, ea se făcu că se apără. I-am vârât atunci mâna sub fuste. Nu purta nimic pe dedesubt. I-am atins piersica. Ea voia să se tragă, însă am țintuit-o pe loc. Cu brațul stâng i-am cuprins dosul. Am îngenuncheat și i-am afundat în gaura-i caldă policarul mâinii mele drepte, făcându-l să intre și să iasă.

Îi plăcea, nu putea să nege, se apăra molatic și se apropie de patul Berthei care, pentru a scăpa de rușinea față de Kate, mă ajută prinzând-o de gât ca s-o întindă pe pat.

Kate își pierdu capul, căzu pe pat. I-am ridicat fusta și am dezgolit-o. Flocii îi erau roșcați, dar nu atât de deși cum aș fi crezut, după spusele Berthei, însă destul de lungi și nădușiți.

Pielea îi era albă ca laptele și fină ca mătasea. Coapsele ei albe erau frumos strunjite și purtau cu picanterie ciorapi negri care cuprindeau o pereche de pulpe tari și rotunde.

M-am aruncat asupra ei și îi împinsei mădularul între coapse, am pătruns-o lin, dar am ieșit curând. Picioarele mele nu găseau punct de sprijin. Poziția era prea incomodă.

Dar Kate, care era acum în călduri, sări în picioare, mă îmbrânci pe scaunul de lângă pat și se aruncă peste mine. Înainte de a mă dezmetici, mădularul meu fu încarcerat.

Simțeam flocii ei lungi, periindu-mi pântecele. Ea se mișca și mă ținea de umeri. La fiecare mișcare buzele ei mari îmi atingeau de-a curmezișul ouăle.

Își scoase ea singură bluza scurtă din percal și îmi spuse să mă joc cu ploscuțele ei, căci asta îi plăcea foarte mult.

Ţâțele ei erau, desigur, mai dezvoltate decât ale Berthei și mai tari decât ale administratoarei, cu toate că nu erau deloc atât de mari. Erau la fel de albe precum coapsele și pântecul și aveau vârfuri mari roșii, înconjurate de o rozetă mai galbenă pe care se ițeau câteva firicele.

Criza se apropia, Kate fiind foarte excitată. În violența mișcărilor ei, parul meu scăpase de două ori afară și când îl rebăgasem, m-a durut foarte tare, deși ei părea să-i facă multă plăcere.

Am rămas în urma ei, în întârziere, pe când ea striga cu o voce gâtuită de extaz:

— Acuma... acum... acum... îmi vine... Ah! Oh! Doamne... ce bine-mi face lumânarea ta.

În același timp ea atinse orgasmul. În ultimul moment al extazului ei, sensibila cameristă îmi mușcă umărul.

Simțind ejacularea ei fierbinte, mi-am dat seama că deznodământul se apropia și la mine.

Kate își venise rapid în fire.

— Roger, sula ta devine tot mai fierbinte, vei stropi acum. Și se ridică imediat, apucând în mâna dreaptă mădularul meu umed și începu să-i frece sălbatic, spunând:

— Fără asta aș putea rămâne gravidă.

Mă ridicasem și eu; Kate mă trăgea către ea cu brațul stâng; îi sugeam iarăși sfârcurile. A trebuit să desfac picioarele. Pântecul meu se scutura convulsiv,

complet gol în fața celor două fete curioase. Deodată jetul meu țâșni.

Berthe privise cu atenție ejacularea și contempla curioasă lichidul alb care căzuse pe pat.

Rafinata Kate, în timp ce slobozeam, îmi gâdilase curul, încurajându-mă:

— Așa, Roger, haide, hai, ușurel, asta e... asta e.

Juisarea mea a fost de nedescris.

Apoi m-am reașezat pe scaun. Kate se purta ca și cum nu se întâmplase nimic. Puse totul în ordine, îmi șterse sula cu batista ei, își încheie bluza, își luă coșul și ne spuse cu voioșia ei obișnuită:

— Domnul fie lăudat că s-a întâmplat așa! Acum să fiți cu grijă. Tu, Berthe, rămâi întinsă liniștit în pat, iar tu, Roger, coboară imediat!

Ea plecă și eu m-am întors în camera mea, după ce mă îmbrăcasem și o îmbrățișasem pe Berthe.

VIII

Întâmplările zilei mă lăsaseră complet epuizat. Nu aveam altă dorință decât odihna.

Când m-am trezit, a doua zi dimineața, eram întins pe spate, într-o poziție care de obicei o făcea să mi se scoale. Curând am auzit pași apropiindu-se. Am vrut să-i fac o surpriză administratoarei. Îmi ridicai cămașa și am aruncat păturile de pe mine, prefăcându-mă că dorm.

Dar în locul administratoarei venise cumnata ei. Aceasta era o femeie de treizecișicinci de ani, așadar vârsta la care femeile sunt cele mai calde.

În tinerețe fusese cameristă. Căsătorindu-se cu un bătrân valet care avea niște economii frumoase, ea trăia cu bărbatul ei și cu cei trei copii (un băiat și două fete, de zece, unsprezece și treisprezece ani) la fratele ei, administratorul.

Doamna Müller nu era nici frumoasă, nici urâtă, înaltă, zveltă, avea tenul închis, iar părul negru, la fel ca ochii. Părea chiar inteligentă și demnă de o nouă aventură.

Evident, puteam fi sigur că ea văzuse la viața ei mai mult de o manetă. Prin urmare, ea putea s-o vadă și pe a mea și de aceea nici nu m-am mișcat.

Doamna Müller puse cafeaua pe noptieră, apoi zărindu-mă cu armele la vedere avu o clipă de mirare. Însă era o femeie hotărâtă, fără ipocrizii de prisos. Mă privi câteva momente cu atenție și chiar cu o anume încântare. Apoi tuși pentru a mă trezi și cum eu mă întindeam așa încât morcovul meu devenea din ce în ce mai obraznic, ea se apropie de pat, mă privi o clipă și reașeză păturile peste mine, spunând:

— Cafeaua dumneavoastră, conu' Roger.

Am deschis ochii, i-am urat bună dimineața, făcându-i un compliment asupra înfățișării ei agreabile, apoi, dintr-o-dată, am sărit din pat, am prins-o în brațe și am asigurat-o că era cea mai frumoasă femeie din tot castelul.

Ea se apără ușurel și trecând cu mâna pe sub fustele ei, am dat de o moviliță foarte împădurită. Apoi i-am vârât degetul în vagin. Era uscată, ca la toate femeile calde, însă degetul meu o umezi imediat. Clitorisul ei era foarte întărit.

— Dar ce v-a apucat! Încetați odată! Dacă ar ști bărbatul meu!

— Domnul Müller este în capelă.

— Ah, da! Se roagă acolo ziua întreagă, dar lăsați-mă, îmi faceți rău... cumnată-mea ar putea veni..., mă așteaptă... Destul! Voi reveni diseară..., acum nu suntem în siguranță..., soțul meu pleacă astăzi pentru două sau trei zile în oraș.

Cu această promisiune ea plecă. Seara, după ce mâncasem bine, am adus în cameră vin, șuncă și prăjituri. Castelul adormi curând. În sfârșit, ușa mea se deschise. Doamna Müller intră și inima mea începu să bată mai tare. Am sărutat-o, vârându-i limba în gură, iar ea mi-a răspuns la fel. M-am dezbrăcat rapid și i-am arătat manivela într-o condiție buna.

— Nu vă excitați atâta, spuse ea, să nu stricați orzul pe gâște.

Ea încuie ușa. I-am pus mâna între picioare; pernița era ușor umflată și clitorisul întărit. Am lăsat-o numai în cămașă și i-am ridicat-o foarte sus. După aspect, s-ar fi zis că este o femeie slabă. Nu era deloc așa. Era foarte cărnoasă, părul îi era negru și îi urca până la buric.

Probabil se spălase, căci vulva ei nu exhala nici un miros. Atunci am dezbrăcat-o de tot și mă mirai de

fermitatea țâțelor sale care nu erau prea mari și ale căror sfârcuri erau înconjurate de perișori bruni.

Săltându-i țâțele am văzut că și dedesubtul lor ea avea un puf scurt, fin și negru. Subțiorile îi erau și ele acoperite de smocuri de păr la fel de dese ca ale unui bărbat.

Privind-o, mă minunai de dosul ei, ale cărui buci foarte ridicate se strângeau una în cealaltă. Pe șira spinării ea avea, la fel, un puf ușor și negru care urca până spre șale. Această lână bogată mi-o sculă și mai tare, ambiționându-mă.

Bineînțeles, mi-am azvârlit cămașa și mă aruncai asupra frumoasei femei care se mișcă astfel încât lujerul meu se plesnea de pântecul ei.

Eram așezați în așa fel încât ne vedeam în întregime în oglindă. O dusei spre patul pe care ea se așeză spunând:

— Ştiu că vreți să mă vedeți toată.

Ridică picioarele și își expuse fructul îmblănit până spre anus. Mi-am băgat imediat limba și am zăbovit acolo. Buzele i se inflamau. Când am încercat să-mi vâr sonda, ea îmi spuse râzând:

— Nu așa, puneți-vă pe pat.

Am rugat-o să-mi spună TU și să mi-o permită și ea. M-am întins pe pat. Ea încălecă peste mine și îi aveam întreg trupul înaintea ochilor. Mă puse să mă joc cu țâțele. Apoi îmi apucă tija, o plimbă un pic pe la intrare, mângâindu-și cu capul ei labiile, apoi mă imploră să nu mă golesc brusc, se înfipse în parul meu până la rădăcini. Călărea cu atâta ardoare încât pentru mine era aproape dureros. În acest timp, ea se descărcă, am simțit fierbințeala clepsidrei sale, am auzit-o gemând, iar ochii i se deteră peste cap, închizându-se...

Urma să-mi vină și mie rândul, ea a observat și se ridică sprintenă:

— Reține-te, prietene, îmi spuse cu o voce încă gâtuită de voluptate, mai știu încă ceva care îți va face plăcere fără să mă lase grea.

Se întoarse. Îi aveam acum înaintea ochilor dosul. Ea se aplecă și îmi luă în gură pistilul. Am făcut la fel, limba mea pătrunzând între labiile ei. Lingeam licoarea femeiască ce avea gustul oului crud. Jocul limbii ei pe glandul meu se întețea tot mai tare, una din mâinile ei

îmi gâdila testicolele, în timp ce cu cealaltă îmi strângea drugul.

Plăcerea deveni atât de mare, încât mă încordasem tot. Ea își afundă scula plăcerii în gură, cât de mult se putea. Părțile ei cele mai secrete mi se ofereau privirii celei mai directe. M-am pierdut de tot și am ejaculat în gura ei.

Când mi-am revenit din extaz, ea se culcase lângă mine și trase cuvertura peste noi. Mă mângâia, mulțumindu-mi pentru plăcerea ce i-o oferisem și mă întreba dacă și pentru mine fusese la fel.

A trebuit să mărturisesc că poziția aceasta m-a făcut să juisez și mai mult decât coitul normal. Apoi am întrebat-o de ce nu m-a lăsat să mă golesc în ea, de vreme ce era măritată.

— Tocmai de aceea, spuse ea, bărbatul meu e impotent și și-ar da seama cât de curând că îl înșel. Ah! Doamne! Ce trebuie să suport cu el.

Am rugat-o să-mi spună tot. Ea îmi povesti că soțului ei nu i se poate scula decât dacă-l lovește peste cur până la sânge cu o nuia.

Şi ea trebuie să se lase plesnită peste buci de către el, dar numai cu mâna, iar acum se obișnuise într-atât încât asta îi făcea mai degrabă plăcere decât rău.

După ce ea îl lovea de vreo cincizeci sau chiar o sută de ori, trebuia să se grăbească să-și îndese în vizuină mădularul lui molâu, care altfel se înmuia imediat, doar dacă nu-l lingea, ori nu se lăsa linsă de către el între degetele de la picioare. Atunci i se scula tare, însă toate lucrurile astea îi erau foarte dezagreabile.

— Şi cu toate astea, adăugă ea, drept concluzie, netrebnicul ăsta bătrân stă mereu îngropat în biserici.

Această istorisire surprinzătoare îmi trezise din nou la viață șopârla. Ea grăbi această înviere, mângâindu-mi coaiele. Se întoarse atunci pe o parte și mă trase între picioarele ei. Eram întinși pe o coastă, față în față, iar picioarele ei se încrucișau pe șalele mele. Era o poziție plăcută, fiindcă ne puteam îmbrățișa. Puteam așa și să-i sug sfârcurile.

Îmi țineam mâna pe fructul ei congestionat și strâmtat de voluptate. Mi-am lăsat țiparul încordat să alunece în ea și am început să împing ritmic. Degetul meu se mișca în anusul ei pe care-l simțeam fremătând.

Începu să strige atingând din nou orgasmul. Îmi apucase din spate mărgelele așa de strâns încât mă dureau și am rugat-o să le dea drumul.

După ce mă mângâiase cu tandrețe, ea se întoarse cu fața către așternuturi, oferindu-și splendoarea bucilor. Am pus-o în genunchi, stând în sus și i-am înfipt acolo parul, fără nici o greutate.

Asta îi făcea plăcere zicea ea. Am putut să-i ating pădurea cu o mână iar cu cealaltă să-i frământ țâțele. În clipa în care am simțit că îmi vine să variez am dat să mă retrag, dar mușchiul dorsal i se contractă în jurul glandului și am împroșcat-o din plin. Nu fusese încă dezvirginată pe acolo și îmi mărturisi că îi făcuse mult mai multă plăcere decât la început, când aproape o duruse.

Simțindu-mi pilonul întărindu-se în anusul ei, i s-a stârnit voluptatea și atinse orgasmul deodată cu mine.

— Dar pentru azi ajunge, hotărî ea surâzând.

Și mie îmi era destul. I-am oferit prăjituri, dar ea mă invită să iau un păhărel de lichior la ea. Am revenit apoi la culcare.

IX

Într-o zi, mama a hotărât că toate servitoarele se vor culca la ultimul etaj al castelului, sub acoperișuri. Ele începură instalatul, acolo sus, chiar din și pentru acea seară.

Le priveam cum se mută.

În clipa în care una dintre ele, cu salteaua în brațe, urca ușurel ultimele trepte, m-am strecurat în spatele ei și i-am ridicat poalele. Am prins-o mai întâi de bucile foarte tari, le-am tras către mine și mi-am afundat policarul în vulva ei care era umedă. Ea n-a scos nici un sunet și s-a întors zâmbind ca măgulită de galanteria mea, mai ales că mă recunoștea. Era bruneta Ursula. Am dus-o la ultimul etaj, unde am îmbrățișat-o.

La primul sărut, ea păru să participe cu hotărâre și mi-l întoarse pe al doilea. Atunci i-am pus mâna pe țâțe și am avut imediat în căușul palmelor sferele tari cu vârful cafeniu. Un gest rapid al mâinii stângi sub rochia scurtă și ușoară și i-am descoperit turtița foarte păroasă.

Ea strânse coapsele și se aplecă puțin în față. I-am luat unul din sfârcuri în gură și îl savuram, în timp ce degetul meu îi freca clitorisul, pe care îl descoperisem într-o stare de maximă excitație. Curând mâna mea se strecură între coapse și unu, două, trei degete îmi alunecară în miraculosul ei triunghi.

Ea voia să se ducă, dar am împins-o către perete. Îi simțeam întreg trupul fremătând sub veșmântul ei ușor. Mi-am scos repede bățul și l-am potrivit, împingându-i-l în turtiță. Poziția era incomodă și cum tânăra fată era mare și puternică n-aș fi putut s-o iubesc dacă ea n-ar fi colaborat.

Am iubit-o așa în picioare. Ea era probabil foarte încălzită, căci orgasmul îi veni foarte repede. Şi mie, la fel, era pe punctul de a se declanșa din pricina poziției, care era foarte obositoare, însă auzirăm zgomot în camere și Ursula se desprinse de mine. Dar zgomotul încetă imediat. Atunci i-am arătat grinda de un roșu întunecat și umedă toată de la orgasmul ei. Ea o privi atentă, căci era prima dată că vedea cumpăna unui domn de la oraș, spunea ea.

— Haide, lasă-mă să văd și eu, i-am zis.

O făcu roșindu-se. I-am ridicat fusta și am putut să-i văd picioarele goale foarte bine clădite, iar între coapsele tari, lâna neagră, bogată. Slavă Domnului, ea nu purta chiloți ca doamnele de la oraș, care se sclifosesc când le pipăi floarea, ceea ce, de altfel, le place tot atât cât și țărăncilor, dacă nu mai mult. M-am îndepărtat puțin, ținându-i fusta și cămașa ridicate, apoi m-am apropiat din nou și mi-am plimbat mâinile pe pântecul și coapsele ei.

Apoi mi-am trimis limba spre clitorisul ei, iar ea începu să râdă și lăsă să-i cadă fusta. Dar nu i-am dat drumul și am continuat să-i lipăi tot trupul pe sub fuste și asta mi-o sculă și mai tare. Însă cum zgomotul reîncepu, Ursula se eliberă de-a binelea.

A trebuit să mă duc, însă cum ea se întorcea, i-am suflecat încă o dată fustele pe la spate și i-am dezgolit dosul, într-adevăr superb, de o tărie de admirat.

— Încă puțin, Ursula, am spus ținând-o bine de cămașă. Însă ea se desfăcu definitiv, reproșându-mi că nu putea pricepe cum unui domn ca mine putea să-i facă

plăcere să miroase locurile puturoase ale unui trup de țărancă.

Seara, la cină, am întrebat-o în șoaptă pe Berthe dacă n-aș putea s-o iubesc. Ea îmi spuse că nu. Am urcat să văd dacă n-aș putea găsi vreun prilej să fac ceea ce îmi stârnea o așa de mare poftă. Dar n-am găsit nimic.

Patul mi-era deja desfăcut, m-am dezbrăcat și m-am întins gol pe burtă, sub care așternusem o batistă, am îmbrățișat perna și m-am mânjit în felul acesta, gândindu-mă la mătușa mea, la soră-mea, la toate cururile și găurile pe care le știam. Apoi m-am odihnit puțin și după aceea am reînceput frecușul. În clipa în care simțeam sperma venindu-mi, am auzit o voce din spatele ușii care spunea: „Conașu' Roger, dormiți cumva, deja? V-am adus apă.”

M-am ridicat, mi-am pus halatul de casă și am deschis. Era o fată de la bucătărie, pe numele ei Hélène. Cum a intrat am încuiat ușa. Dorința îmi era așa de intensă încât mădularul mi se legăna ca un pendul.

De îndată am prins-o pe frumoasa țărăncuță de curul pe care îl avea foarte tare și de țâțele mari, aplicându-i o pereche de pupături zgomotoase.

Ea luă totul în glumă, dar când fu să mă dau la fofoloanca ei, îmi spuse, roșind: „Sunt la ciclu”; aveam ghinion. O aveam învârtoșată precum a unui călugăr și ea îmi privi stâlpul cu îngăduință. Îl mânui de asemenea, cu mare drăgălășenie. Cel puțin mă puteam amuza cu țâțele ei. I-am deschis camizolul și cele două țâțe se lăsară în mâinile mele. Erau precum fata, în întregime acoperite de pistrui, însă nu le-ai fi putut aduce alt reproș.

Nu i-am dat pace până când nu m-a lăsat să-i văd, de voie, de nevoie poponeața și floricica ai cărei floci roșcați și cârlionțați erau acum năclăiți de sânge. Am împins-o pe un scaun și am pus-o să-și așeze cilindrul meu de piele între țâțe. A fost foarte practic, se pierdea între sânii ei, a căror carne grasă era foarte plăcută. Ar fi fost și mai bine dacă traseul ar fi fost mai umed. I-am spus asta. Ea scuipă peste mădular și între țâțele ei, apoi își vârî acolo drugul și îl apăsă tare.

Atunci am început să-mi mișc șoldurile, spunându-i vorbe dulci, bătând-o ușor pe obraji și jucându-mă cu zulufii de pe ceafă. M-am ales cu o golire abundentă pe

care ea o observă cu atenție, căci faptul era și pentru ea o noutate, ca și pentru mine.

După ce m-a satisfăcut, i-am făcut cadou un fular de mătase pe care-l primi cu mare bucurie, cerându-și iertare pentru starea ei. Ea adăugă că fetele care lucrau cu ea la bucătărie, mergeau târziu la culcare, însă dimineața ea dormea mai mult decât celelalte care de foarte devreme se duceau la lăptărie. Dacă aș urca acolo, aș putea să mă mulțumesc mai bine.

Informația ei îmi plăcu nespus. A doua zi am pretextat că instalez un porumbar sub acoperiș ca să nu pierd prilejul de a urca în chițimiile bonelor. Dar n-am apucat să-mi ating scopurile căci eram mereu deranjat.

Am putut s-o atrag o dată pe Berthe și o dată pe Kate la toaletă și să le privesc amănunțit. Însă cum din pricina vremii urâte, mama și mătușa stăteau în casă și tăifăsuiau, nici Berthe, nici Kate nu îndrăzneau să meargă mai departe decât să-mi atingă în treacăt tija.

Pentru a-mi petrece mai plăcut timpul, dădusem o gaură în peretele toaletei care nu era decât o groapă în pământ. Şi puteam astfel să-mi petrec toată după-amiaza privind toate fetele și doamnele în timp ce-și făceau domesticele nevoi. Puteam să le studiez anatomiile în toată splendoarea lor și am observat că între înfățișările lor nu erau decât diferențele de culoare ale tenului și de corpolență. M-am convins de adevărul vorbei atribuite unui băiat de la fermă. O contesă îl lăsase s-o execute și cum vorbise cu el, acesta răspunsese: „Cămașa a fost mai fină, dar în afară de asta, totul a fost ca la celelalte femei.”

Am putut vedea toate cururile și găurile de la castel, iar spectacolul pe care mi-l ofereau chiar și femeile pe care le încercasem deja, îmi făcea întotdeauna plăcere.

În timpul acesta îi făcusem cadou Ursulei, o broboadă drăguță, căci nu fusese vina ei că n-am putut-o trage în țeapă până la capăt. Celelalte fete observaseră și deveniră cu toatele foarte amabile cu mine, căci nu erau proaste și pricepeau că este foarte plăcut să fie iubite și să primească încă un cadou pe deasupra.

Asta mi-o spusese una dintre ele, într-o dimineață în care totul era scufundat într-o pace adâncă, tulburată doar de zgomotul îndepărtat al robotitului de la grajduri.

Urcasem și găsisem o ușă neîncuiată, care dădea în două dormitoare.

În încăpere domnea o atmosferă plină de mirosuri amestecate, exahalate de trupurile slujnicelor, ale căror veșminte atârnau pe perete sau la capul paturilor. Aceste miresme mi-au fost mai întâi neplăcute, dar odată ce m-am obișnuit, le găseam mai degrabă excitante decât sufocante, era adevărata „odor di femina”: Mireasma care ți-o scoală.

Paturile, construite după moda veche, erau de două persoane. Erau toate goale, în afară de unul, în care o fată sforăia foarte tare.

Ea zăcea pe o parte, întoarsă către perete. Un picior era îndoit pe dunga patului, iar dosul ei era cu atât mai expus privirii mele, cu cât era goală.

Cămașa ei grosolană era așezată pe scaunul de lemn, împreună cu celelalte haine ale ei. Cea care dormea se numea Babette, și nu putea bănui că era văzută astfel din cap până în picioare. Pielea ar fi putut să-i fie mai fină, osatura îi era proeminentă, dar nu era slabă.

Mi-am apropiat fața de curul ei și i-am adulmecat sudoarea pătrunzătoare. Gaura-i păstra încă unele urme ale ultimei sale folosiri. Deasupra i se vedea foarte bine crăpătura închisă, înconjurată de o mătase castanie.

Am mângâiat-o ușor pe buci și pe la prună. Imediat ce i-am vârât degetul înăuntru, ea făcu o mișcare și se întoarse. Am putut s-o contemplu din față. Blănița îi era cârlionțată și mirosea puternic a pipi, ceea ce am remarcat atingând-o cu nasul.

Trebuie spus că aceste servitoare nu se spălau decât duminica. Există, de altfel, numeroase doamne foarte bine, care nu au timp s-o facă mai des. Mirosul acesta însă mă stârnea și îmi era deja sculată.

Am încuiat ușa și m-am dezbrăcat de tot. Apoi i-am depărtat coapsele. Ea întredeschise ochii.

— Babette, i-am spus, înfundându-mi trei degete în găurica ei, tu ești o scumpă, uită-te ce sculată îmi e.

Ea se mișcă, îmi arătă din mână camera cealaltă, spunându-mi:

— Ursula e și ea acolo.

— Nu-i nimic, înainte ca ea să se scoale, avem timp s-o facem o dată. Privește, asta este pentru tine.

Şi îi dădui un ineluș în cutiuță, pe care-l cumpărasem de la un vânzător ambulant. Apoi m-am lăsat în genunchi, fără să mai spun altceva. Între picioarele sale, pe care și le desfăcu cu plăcere. Am lăsat-o să se joace cu pistilul meu, în timp ce-i dezmierdam trufandaua. Când ea a fost pregătită, i-am înfipt-o până la coaie, i-am ridicat bucile, i-am gâdilat anusul. Ea mă prinse de după gât și am alunecat într-un delir voluptuos, care după o angajare scurtă, sfârși printr-un apogeu violent de ambele părți.

În timp ce o munceam, ea transpirase puternic și mirosul ei sănătos, de țărancă tânără, mă făcu să doresc s-o mai trag o dată. Dar ea trebuia să se scoale, căci era ziua în care Ursula putea dormi până mai târziu. O uitasem complet și Babette râse mult când i-am spus că vreau s-o trezesc.

În timp ce Babette își ștergea crăpătura cu cămașa, trecui în cealaltă cameră, în care Ursula dormea încă adânc.

Era despuiată, dar acoperită până la piept. Zăcea pe spate, cu brațele sub cap, așa că i se puteau vedea smocurile dese de la subțiori. Țâțele ei drăguțe ieșeau și mai bine în evidență din cauza poziției brațelor, de ale căror ambe părți se revărsau încântător buclele părului ei lung și des. Totul era delicios în această imagine. Păcat că nu era decât o țărăncuță, dar nu pricep totuși, cum un bărbat poate să prefere frumuseții naturale a unei țărănci, farmecele scrobite ale unei cucoane.

Cămașa ei, foarte curată, era aproape de ea. Am mirosit-o și m-am mirat de mireasma sănătoasă cu care era impregnată.

Ușurel am tras pătura de pe ea și i-am admirat goliciunea. Am rămas un moment uimit de înfățișarea minunată a membrelor ei, fin proporționate, de pernița ei foarte păroasă, ai cărei perișori se întindeau de la buze până la coapse. Se trezi când am sărutat-o pe sâni. Se înfiora și mai întâi își acoperi cu mâna turtița. Apoi recunoscându-mă, îmi zâmbi amabil.

În clipa aceea, Babette apăru în ușă, spunând:

— Ursula, rămâi în pat, îți voi face eu treaba. Și se duse.

Am mângâiat-o pe Ursula până ce a fost foarte încălzită. I-am cerut să se ridice și i-am admirat

frumosul trup, din creştet până la picioare, şi din toate părțile, punând-o să se plimbe prin odaie.

Apoi am prins-o în brațele mele puternice şi rămaserăm mult timp îmbrățişați astfel.

I-am placat cu palmele bucile şi i-am tras pântecul înspre mine. Ea putea simți astfel pe deplin, rigiditatea bățului meu.

Jocul i-a plăcut. Îmi înlănțui grumazul; pieptul ei se apăsa pe al meu. Am ciupit-o de perii de la subsuoară. Se excită de tot. I-am pus mâna pe fofoloanca, care era congestionată şi umedă. Clitorisul îi era întărit cu totul.

Ne-am aşezat pe pat. Am pus-o în genunchi şi să-şi țină curul în sus. I-am cercetat îndelung, febril, gaura. Crăpătura ei, tivită de floci negri, se întredeschidea. Priveam cu plăcere deschizătura ei roşie, apoi mi-am frecat glandul de marginile ei.

Asta îi făcu plăcere. Ea răspundea mişcărilor mele; uşurel am lăsat-o să alunece înăuntru până la rădăcină, apoi m-am retras, reîncepând, şi tot aşa până în momentul în care am simțit că se va declanşa în curând.

Ea juisă ca înnebunită, labiile ei, congestionate complet, îmi împresurau strâns mădularul. L-am făcut să pătrundă cu totul, m-am împins în bucile ei, î-am apucat țâțele şi m-am zvârcolit ca un apucat. Mă pierdusem de tot. Ea gemea la fiecare zvâcnet. Cu o mână îi strângeam țâțele, cealaltă îi freca clitorisul. Ne descărcarăm în acelaşi timp. Mi-am auzit scula plescăind în vulva ei inundată. Am rămas nemişcați, ca morți.

Când m-am retras, mi-era încă țeapănă. Ea era ruşinată, căci n-o mai făcuse niciodată în această poziție.

Ceea ce-i plăcuse cel mai tare, fusese atingerea testicolelor mele de josul organului ei. Nu mă săturasem încă şi aş mai fi rămas cu această fată fragedă şi drăguță.

Îmi spuse că trebuia să coboare. Îşi trase pe ea cămaşa şi am ajutat-o să se îmbrace. Ea zâmbea prietenos. Am privit-o din toate părțile încă o dată, înainte de a mă duce. I-am promis că-i cumpăr o amintire frumoasă, iar ea făgădui să vină să petreacă o noapte cu mine.

X

Castelul mai era încă adormit când am coborât și m-am culcat din nou. Mama mă trezi, aducându-mi dejunul. Îmi spuse că a doua zi trebuia să merg la gară în întâmpinarea tatălui meu, care sosea împreună cu sora mea mai vârstnică, Élise.

Mama era într-o stare de bună dispoziție, dar nu și Berthe, pe care sosirea drăguței sale surori o stingherea. Ea îmi povesti că sora mea avea o idilă cu fiul unui prieten de afaceri al tatei și că, probabil, tânărul o va lua în căsătorie după ce-și va face serviciul militar.

Îmi spuse, în plus, că multe lucruri pe care nu le pricepea înainte, deveniseră acum, foarte clare pentru ea. În mod sigur, Kate și Elise se foiseră mult timp împreună și ele chiar rămăseseră odată singure, timp de un ceas, în baie.

A doua zi, îmi făcu plăcere să văd că mama făcea o baie în așteptarea soțului ei.

La gară, când sosi trenul, am fost surprins să văd că soră-mea, Élise, se făcuse o domnișoară încântătoare. Avea o pereche de piciorușe în pantofi eleganți, și se fâțâia cu atâta grație, că am prins gelozie pe Frédéric al ei. Hotărâsem că orice persoană feminină din anturajul meu trebuia să facă parte din harem și mă întări în această convingere.

Gelozia mea crescu atunci când am văzut că împreună cu tata sosise un prieten, dl. Franck, un bătrân celibatar, care pusese ochii pe mătușă-mea. Prezentările au fost cordiale. Soră-mea a fost surprinsă de maturizarea mea, așa cum eram eu de a ei, și ne-am îmbrățișat mai mult decât frățește.

Nu scontasem pe dl. Franck și cum trăsura era doar de doua locuri, am propus s-o folosească tata și dl. Franck, iar Élise și cu mine să mergem pe jos. Sora mea acceptă. Drumul era foarte plăcut.

Conversația a devenit repede foarte interesantă. Soră-mea era foarte măgulită de complimentele mele adresate frumuseții sale. Când se interesă de Berthe, i-am spus că își avuse deja ciclul și era nubilă. Elise mă privi uimită.

— Ea rămâne acum închisă cu Kate, în baie, tot atât de îndelung ca și tine, am adăugat, apoi am continuat, privind-o direct: Ele se culcă chiar în aceeași cameră, mă-nțelegi.

Soră-mea roşi tare, păstrând tăcerea.

— Nu trebuie să te simţi stânjenită, Élise, i-am spus prieteneşte, nu mai sunt un băieţel. Ai putut observa şi tu când ne îmbăiau împreună, atunci când eram mai mici, că pilonul meu nu arată mai rău decât acela al lui Frédéric.

— Dar, Roger!

— Avem acum păr între picioare şi ştim că există ceva mai bun de făcut decât să te joci cu degetul înmuiat sau de-a cinci contra unul.

Élise era toată roşie, pieptul îi tresălta, însă nu ştia ce să răspundă. Deodată ea se uită dacă nu ne vede nimeni şi întrebă:

— E adevărat, Roger, că tinerii, înainte de a ajunge soldaţi trebuie să se dezbrace goi şi să se lase priviţi? Am auzit-o pe mama şi pe mătuşa discutând ceva de felul ăsta, şi se vorbea şi la pension.

— Frédéric, viitorul meu cumnat, ţi-ar fi putut povesti. Bineînţeles că trebuie s-o facă. Sunt priviţi aşa cum o face o logodnică în noaptea nunţii. Dar nu li se scoală, fiindcă li-e frică. Nici lui Frédéric nu i se va scula.

— Fugi de-aici!... Dar trebuie că le este ruşine... Este în public? Femeile pot vedea aşa ceva?

— Din nefericire, nu, i-am răspuns cu un aer serios. Înaintea ta, Élise, eu nu m-aş ruşina.

Am îmbrăţişat-o cu căldură. Eram într-o pădurice, aproape de castel. Am adăugat:

— Crezi, aşadar, că există în lume vreo mireasă care în noaptea nunţii nu va trebui să rămână goală în faţa soţului ei, ca să fie cercetată cu de-amănuntul, aşa cum se cuvine? De altfel, şi el va fi dezbrăcat complet.

— Dar e un bărbat, asta nu este acelaşi lucru!...

— De ce? Dacă m-aş aşeza gol în faţa ta, ai vedea totul: flocii, chestia mea sculată, coaiele, dar la tine eu n-aş putea vedea decât flocii, pizda ţi-ar rămâne ascunsă. Ai mulţi floci, Élise?

— Oh! Priveşte ce frăguţe frumoase, Roger, spuse Élise.

Am ajutat-o să culeagă. Intrarăm mai adânc în pădure. Am îmbrăţişat-o, stârnit ca un cerb.

— Ce este acolo jos? – întrebă ea.

— O colibă de vânătoare; am cheia la mine, ne aparține.

Coliba era înconjurată de un lăstăriș des.

— Așteaptă-mă, Roger, vin imediat. Ai grijă să nu apară nimeni.

Se duse în spatele colibei. Am auzit-o pișându-se. M-am uitat la ea. Era ghemuită, puțin aplecată, cu picioarele depărtate și își ținea poalele fustelor ridicate, încât i se vedeau pulpele.

Sub genunchi atârna dantela chilotului. Între picioare țâșnea jetul. Când termină, mă pregăteam să mă retrag, însă ea zăbovi.

Își suflecă fustele deasupra șoldurilor, îndepărtă chilotul. Despicătura curului se arătă, cu bucile rotunde și pline, fără o pată. Sub efortul ei, pe gaura curului ieși un cârnăcior, se legănă o clipă, și apoi se încolăci pe pământ. Urmă apoi un pic de zeamă, apoi se pișă încă puțin.

De data aceasta am văzut clar jetul ieșind dintre flocii, care erau castanii și destul de deși. Când termină, ea căută hârtie, dar cum nu găsi, am apărut atunci și i-am oferit.

— Uite Élise.

Avu o clipă de furie.

— Nu te jena, i-am spus, și mie îmi trebuie!

Mi-am scos țeava și, cu toate că îmi era sculată, am început să mă piș. Mi-am amintit de argat și m-am pișat așa de înalt, încât soră-mea nu avu ce face și trebui să râdă. Folosi hârtia. Auzirăm voci. Ei i se făcu frică, am împins-o în coliba pe care am închis-o în urma noastră. Privirăm printr-o crăpătura. Un argat și o slujnică se apropiau hârjonindu-se. El o aruncă jos, urcându-se peste ea, își scoase reteveiul, îi ridică fustele și se încleștară, grohăind ca dobitoacele.

Îmi petrecusem brațul pe după Élise și o strângeam către mine. Respirația ei parfumată îmi încălzea obrajii. Pieptul îi palpita puternic în fața spectacolului pe care-l priveam fără a scoate un cuvânt. Mi-am scos cilindrul de carne și l-am așezat în palma ei caldă și mătăsoasă ca satinul. Perechea se îndepărtă. N-am mai putut rezista și m-am dat la Élise. Cu toată rezistența ei, am reușit rapid să-i scot chiloții și cămașa. Degetele mele rătăceau

mângâindu-i mătasea. Coapsele îi erau strânse, dar îi simțeam clitorisul întărit.

— Nu crezi că am ajuns prea departe, Roger, nu ți-e rușine? Strig!

— Dacă strigi, se va auzi din castel... Nimeni nu poate să afle. Primii oameni n-au făcut altceva.

— Dar noi nu suntem primii oameni, Roger.

— Élise, dacă am fi pe o insulă...

Reușisem să-mi vâr degetul.

— Dacă ar afla Frédéric!

— Nu va afla, haide draga mea.

M-am așezat pe un scaun și am tras-o pe sora mea peste mine. Când simți enormul mădular proptindu-se în porțile cetății ei, nu mai rezistă. Nu mai era fecioară și mărturisi că a făcut-o o dată cu Frédéric. Pizda îi era strâmtă, foarte fierbinte și plăcut umezită.

Îmi întoarse sărutările. I-am desfăcut bluza și i-am scos țâțele, care balansau în timp ce i le sugeam. Mi-am pus palmele pe rotunjimile ei inferioare, tari și doldora, magnificele ei buci. Începu să juiseze teribil. Atinserăm orgasmul împreună. După aceea ne-am făgăduit păstrarea tăcerii. Ne-am privit în voie și apoi ne-am îndreptat spre castel.

XI

La masă a fost foarte vesel. Tata se ocupa de mama. Dl. Franck dădea târcoale în jurul mătușii. Eu mă întrețineam cu surorile mele. Camera mea îi fusese dată invitatului. Trebuia să mă culc la același etaj cu femeile, în odaia Élisei, care o împărțea pe cea a Berthei împreună cu Kate.

După ce toată lumea s-a culcat, am iscodit în camera surorilor mele. Berthe dormea, însă Élise nu era acolo. Am zărit o lumină, m-am ascuns și le-am văzut apărând numai în cămașă, pe Élise și pe mătușa, și privind printr-o crăpătură a ușii părinților mei. Se auzeau palme puternice răsunând pe un dos gol. Apoi vocea tatălui meu se auzi mai tare:

— Acum lasă să-ți cadă cămașa, Anna... Ce frumoasă ești, cu flocii tăi negri.

Sărutări și șoapte.

— Marş, Anna. Înainte, marş!... Stai!... Brațele sus... Ce de păr ai la subsuoară... Uită-te ce sculată mi-e, Anna, ia-o... Prezentați arm'! Pe umăr arm'!... Hai aici!

— Haide, Charles, nu te excita atât... îmi faci rău... m-ai văzut destul. Mi-e rușine să-mi las privit fundul.

— Liniștește-te, copila mea... Pune-te pe pat..., picioarele sus..., mai sus..., așa... comoara mea...

Se auzeau trozniturile patului.

— Îți vine, Anna?

— Imediat, Charles!

— Oh! Îmi vine. Ce bine!... Charles... Ah! Ah!

— Anna!... Îi dau drumul!...

De pe scară se auzea vocea lui Kate. Élise o auzi și intră în cameră. Mătușa se retrase într-a sa, însă fără să o închidă. Ea ieși din nou. Părinții mei stinseseră lumina. Am intrat în camera mătușii mele. Reintrând, ea se sperie. I-am spus tot. Ea aprinse din nou lumina. Am luat-o în brațe fără să scot un cuvânt. Îi simțeam formele trupului său frumos. Ea tremura. I-am cuprins pizda cu mâna, pe sub cămașă. Ea se zbătea. Am consolat-o.

— Să fim soț și soție, scumpă, dragă, Marguerite!

Degetul meu i se plimba pe clitoris. Ea se abandonă. I-am descoperit frumoasele țâțe, ca doi bulgări de zăpadă. Am împins-o către pat. Ea începu să plângă cu sughițuri. I-am propus să plecăm ca să ne căsătorim. Asta o făcu să râdă. Mi-am dezgolit lujerul. Şi ea era excitată de la șampania pe care o băuse. Stinse lumânarea. Mi-am pus pistilul în mâna ei, apoi am alintat-o; plăcerea era prea mare, ea se zbătea, clitorisul i se inflama. I-am vârât un deget în frunzișul fremătător și îi sugeam țâțele. Apoi i-am ridicat cămașa, m-am lăsat peste ea și, gură în gură, mi-am împins cu puteri sporite membrul în crăpătura ei virginală.

Un singur strigăt ușor a precedat juisarea, care o copleși curând. Era acum o femeie înfierbântată și se abandonă voluptății.

O scurtă încleștare, ale cărei senzații au fost însă, nesfârșite, ne purtă pe amândoi la marginile extazului celui mai voluptuos, în timp ce îi răspândeam în pântece balsamul vital cu cele mai violente zguduituri.

Plăcerea fusese prea mare, îmi era tot sculată. Am mângâiat-o, apoi a aprins din nou lumânarea. Își ascunse fața în așternuturi; pudoarea îi revenise, însă am tras

cuvertura de pe ea ca să-i văd trupul de Venus. O ușoară urmă de sânge se zărea acolo, amestecată cu sperma amândurora. Am curățat-o cu batista, am întors-o, i-am dezmierdat spatele, fundul și i-am vârât limba în anus.

Apoi m-am pus peste ea, cu capul îngropat în buclele ei parfumate. Am cuprins-o cu brațele de mijloc, am săltat-o un pic, și mi-am reafundat scula în crăpătura umedă. Urmă o încleștare lungă, care ne făcu să transpirăm prin toți porii. Ea ajunse prima la orgasm, țipând de voluptate ca o nebună. Urmă orgasmul meu de o voluptate aproape dureroasă. Era de-ajuns, ne descleștarăm.

Trecură câteva săptămâni de plăceri diverse, domnul Franck îi făcea curte mătușii mele din ce în ce mai aprig.

Într-o zi, Élise și mătușa au intrat plângând în camera mea. Erau însărcinate. Dar nu îndrăzneau să recunoască, una în fața celeilalte, că eu eram răufăcătorul. Am găsit repede soluția.

— Elise, căsătorește-te cu Frédéric, iar tu, mătușă, ia-l pe dl. Franck. Voi fi cavalerul vostru de onoare.

În dimineața zilei următoare, ușa mea se deschise. Intră Ursula. Şi ea era însărcinată. I-am spus să se mărite cu vărul administratoarei, care-i făcea ochi dulci și i-am promis că voi fi nașul copilului său. Apoi am dezbrăcat-o și i-am lins acadeaua și dosul. După aceea m-am spălat cu apă de colonie și am pus-o pe ea să-mi lingă și să-mi sugă membrul. Asta mă excită enorm. Am posedat-o cu așa scuturături, încât cosițele îi săltau, fluturând pe deasupra cearșafurilor.

Cele trei cununii avură loc curând. Totul se isprăvi fericit și mă culcam rând pe rând cu femeile haremului meu. Ele știau fiecare ce făceam cu celelalte și încuviințau.

Nu peste mult timp, Ursula născu un băiat, apoi, mai târziu, Élise și mătușa mea câte o fetiță; în aceeași zi am fost nașul micului Roger al Ursulei, al micii Louise a Élisei și a micuței Anna a mătușii mele, cu toți copiii ai aceluiași tată, și care nu vor ști niciodată acest lucru.

Sper să mai am și alții și, făcând aceasta, să îndeplinesc o îndatorire patriotică, aceea de a spori populația țării mele.

SFÂRȘIT

virtual-project.eu

Editura NOBILE

Colecţia romanului fără perdea

Guillaume Apollinaire, cunoscut de noi mai mult ca poet, a atins apogeul carierei sale în 1903 prin publicarea «Alcovuri»-lor. Printre altele a fost interesat si a militat pentru literatura erotică. Vă prezentăm, în premieră, una dintre capodoperele lui aparținînd acestui atît de controversat gen literar...

Locul? O resedintă de vară, frumoasa clădire din secolul al XVII-lea poreclită «Castelul». Nenumărate camere, alcovuri, labirinturi de coridoare, eros si promiscuitate!

Personajele? O încîntătoare mamă si cele două fiice: Berthe si Elisabeth, o delicioasă mătusă plină de gratie, cameriste si slujnice cu duiumul...

Eroul? Roger: frumos... si de o perspicacitate, de o vitalitate uluitoare. Atunci, între toate acesta femei si fete, începe să viseze, devoră din priviri, apoi atinge, mîngîie... Se avîntă. In sfîrsit îndrăzneste ; si nici una nu-i rezistă. Toate par încîntate...

Ah! ardoarea nu asteaptă numărul anilor!

Guillaume Apollinaire

Isprăvile unui tînăr Don Juan

ISBN 973-95515-1-3

[1] „toi, hypocrite lecteur, mon semblable, mon frère” (fr.): „TU CITITORULE FĂȚARNIC, SEAMĂNUL ȘI FRATELE MEU” – celebrul vers al lui Charles Baudelaire (1821–1867), deschizător de drumuri noi în poezia modernă.

[2] Onze mille verges (fr.) – Unsprezece mii de mădulare.

[3] La négresse amoureuse (fr.) – Negresa îndrăgostită.

[4] Cortège priapique (fr-) – Cortegiul priapic.

Table of Contents

Cuvânt lămuritor
I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
IX
X
XI

Table of Contents

Cuvânt lămuritor	4
I	9
II	16
III	21
IV	24
V	27
VI	32
VII	37
VIII	44
IX	48
X	54
XI	58